

KONYA-TAŞKENT

Çetmiⁿⁱⁿ

SESi
GÖZÜ
KULAĞI
NABZI

Yıl 20 | Sayı 80 • Temmuz - Ağustos - Eylül 2018

“Çinko, toprdak damı, asfalt, patikayı, şişe su,
Gürlevik suyunu yendi.”

ÖZEL ANTALYA ASLAN SÜRÜCÜ KURSU

*Kaliteli ve
Simulatörlü
Eğitim Merkezi*

A1-A2 Sürücü Belgeleri
B Sınıfı Sürücü Belgeleri
C Sınıfı Sürücü Belgeleri
H Sınıfı Sürücü Belgeleri

Çevreyolu Düdenbaşı Mah. Gazi Bulvarı 2300 Sk. No: 13 Köse Mehmet Apt. K:2 D: 3-4 ANTALYA

Tel: 0242 338 38 06

Gsm: 0535 213 13 69

ÜÇ AYLIK YEREL SÜRELİ YAYIN
Çetmililer
Eğitim Kalkınma ve Yardımlaşma
Vakfı Adına Sahibi ve
Yazı İşleri Müdürü
MEHMET BALCI

Genel Yayın Yönetimi
Kerim BOZDAĞ

YAYIN KURULU

Dr. Ali ÖZEL
Şükrü KARACA
Nurettin ÖZEL
Niğmetullah UÇAR
Şeref ÇİLEK
Hasan Ali POLAT

TEMSİLCİLER

Çetmi | Memiş BOZ
Anamur | Orhan CENGİZ
Karaman | M. Akif AKKOCA
Antalya | Yakup YAZICI
İzmir | Ali TOPKARA
İstanbul | Mustafa GÜÇLÜ
Bursa | Selçuk DERE
Fransa | Hüseyin SOLMAZ
88 Fransa | Ahmet SEMERCİ

YAZI VE FOTOĞRAFLARINIZ İÇİN İRTİBAT

Kerim BOZDAĞ - 0539 232 04 42
e-posta
kerim.bozdog@gmail.com
yeter1ajans@hotmail.com

ABONE VE REKLAM İÇİN

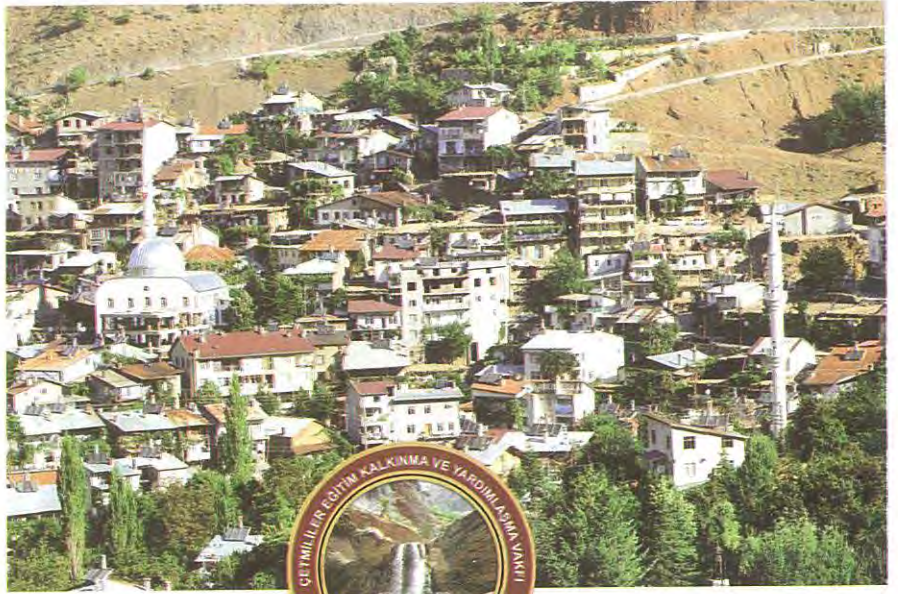
Banka Hesap Numarası
Türkiye Finans
Aziziye Şubesi IBAN:
TR74 0020 6002 2802 5382 6100 01

ADRES

Çaybaşı Mh. Karaman Cd. Mesnevi
Konutları No: 88/106 (Akyurt Market
Üzeri) Meram - KONYA
cetmililer_vakfi@hotmail.com
konya.cetmililer.vakfi@gmail.com
Tel: 0332. 351 26 67

TASARIM - BASKI

ÇİMKE
BASIM YAYIN YAPIM REKLAM
VE TURİZM HİZM. LTD. ŞTİ.
Yeni Matbaacılar Sitesi
10453. Sk. No: 25
Karatay - KONYA
0332 342 52 82
BASKI TARİHİ
Kasım 2018

İçindekiler

Kerim Bozdağ	Selam ile	2
Mehmet Balcı	Çetmi'nin Sesi	3
Hüseyin Gökgün	Muhasebe	5
24. Çetmililer Günü		8
Vakıf seçimi yapıldı		14
A. Gani Timur	Bir Veda Makamı	15
Şükrü Karaca	Çanakkale Şehidinin Emaneti	17
Halis yazıcı	Dr. Mahmut Ovacık'a Selam	21
Süleyman Üre	Antalya Konyalılar Derneği Başkanı Oldu	22
Şerif Çilek	Hayat Rehberimiz	24
Nurettin Özel	Guguruk İmparatorluğu	27
Tevfik Biçer	Celil Biçer	31
Ahmet Murat Özel	Köy Bitti	32
Ömer Darcan	Gökseki'deki Tandır Ustası Halis Yazıcı	35
Aramızdan Ayrılan Hemşehrilerimiz		36
Mahmut Ovacık'ı Tanıyalım		37
Hemşehrilerimizden Fotoğraflar		38
Halis Yazıcı	Tandır Gelin	39
Zeynep Boz	MUN	40
Geçmiş Zaman Olur ki		43
Hüseyin Gökgün	Değerli kurucular Kurulu Üyemiz	44
Kerim Bozdağ	Reis Yusuf Yerlikaya	45
Hasan Darcan	Bizim Köyümüz	47

Selam ile...

Kerim Bozdağ

Zaman zaman dergimize ilgi gösteren, yazı yazan kimi hemşerilerimizin nedense bazı dönemlerde alakasını kestiğini müşahade ediyoruz. Neden acaba? Sorusunu sormaktan da kendimizi alamıyoruz.

Nihayet 80. Sayı ile huzurunuzdayız. Bu dünya üç günlük imiş. Dün, bugün, yarın! Dün geçti gitti... Yarın ne olacak belli değil... Bugün... Esas bugün önemli. Şimdi ne yapıyoruz, neler yapmalıyız? Yaptıklarımız baştan savma şeyler mi? Yoksa kalıcı özelliği olan gereken şeyler mi? Herkes yaptıklarının ne olduğuna bakarak kendisi hakkında kim ve ne olduğuna dair doğru karar verebilir. Sen ne isen O'sun. Olduğundan farklı birisi değilsin. Mevlana, *"Ya olduğun gibi görün, yada görüldüğün gibi ol"* derken, içi dışı bir olmayan insanların riyakar davranışlarına dikkat çekiyor. Hakikatte ise, hak karşısında bizim kendi halimizi gizleyecek bir durumumuz yok. Bunun için her iş ve oluştaki hakkın rızasına uygun hareket etmek şiarımız olmalı. Falan/ filana göre yalan/dolan ile iş yaparsak başkalarını değil sadece kendimizi kandırmış oluruz.

Dergi sayfalarında sizlere yansıtmaya gayret ettiğimiz yazı ve fotoğraflarla insanlarımızı daha iyi tanımının ve tanıtmanın gayreti içindeyiz. Hemen hemen her sayıda vefat eden hemşerilerimiz ile ilgili bilgiler yer almaktadır. Dergi sayfalarında karşılaştığınız simaların fotoğrafları, bir şekilde onlarla yaşadığımız hatıraların hafızalarımızda canlanmasına vesile oluyor. *Bu ne güzel değil mi?*

Dergimizin bu sayısında yer alan yazılar içerisinde *"MUN"* başlığı ile yayınladığımız makale çok önemli. Henüz bir lise öğrencisi olan Zeynep Boz kardeşimizin NATO şemsiyesi altında yaptığı çalışmalar çok önemli. *Eğitim ve kültür faaliyetlerine katıldığı her aşamada kazandığı bilgilerle geleceğimizin şekillenmesinde rol alacak önemli mevkilere doğru adım adım ilerleyişin bir öyküsüdür bu.* Bunun için dergimiz adına kendisini

kutluyoruz. Dahası, diğer hemşerilerimizin evlatlarının da bu tür organizasyonlarda yer alarak ilerlemesini diliyoruz... Yalnız burada dikkat çeken bir şey var, ona da değinmeden geçemeyeceğiz. *Bugün NATO ve Birleşmiş milletlerin kimin güdümünde hareket ettiğini biliyoruz.* Onlar geleceklere yön vermek açısından kendileri ve diğer ülkeler hakkında kimin ne düşündüğünü öğrenmek gayesiyle dünya ölçeğinde fikri temayül yoklamasında bulunuyor, gelecekte yapacakları planların kusursuz olması gayesiyle doğru her fikirden istifade ediyorlar. Bu gerçeği bilerek hareket etmek gerek diye düşünüyor, ülkemiz çıkarlarına uygun hareket etmesi gereken gençlerimizin böylesi platformlarda yer alarak kendilerini geliştirmelerini diliyoruz...

Şiirleriyle dergimiz sayfalarında yer alarak önemli katkılarda bulunan değerli büyüğümüz *Niğmetullah Uçar, tarafımıza, "bundan böyle şiirlerinin dergide yayınlanmaması noktasında bir karar aldığını"* belirtmiştir. Kararına saygı duymakla beraber, bu duruma üzüldüğümüzü ifade etmek isteriz. İnşallah bu karardan kısa zamanda vazgeçer. Temennimiz her sayıda yazı ve şiirlerinin yayınlanmasından yanadır.

Zaman zaman dergimize ilgi gösteren, yazı yazan kimi hemşerilerimizin nedense bazı dönemlerde alakasını kestiğini müşahade ediyoruz. Neden acaba? Sorusunu sormaktan da kendimizi alamıyoruz. *Bize göre, her Çetmili hemşerimiz dergimizi sahiplenmeli ve ona destek vermelidir.* Dilek ve temennilerini dile getirmeli, varsa eksikimiz (ki muhakkak vardır) onu gidermenin gayreti içinde olmalıdır.

Çetmi'nin Sesi'nden

Mehmet Balcı
Vakıf Başkanı

Değerli dostlar, 24. Çetmililer Günü de hatasıyla sevabıyla tarihe mal oldu. Günün hazırlanması ve uygulanmasında emeği geçen ***vakıf yönetim kurulu üyesi arkadaşlarıma, Taşkent Belediye Başkanı*** ve personeline, gecemize teşrif eden ***Taşkent Kaymakamımıza, karakol komutanımıza,*** siyasi parti temsilcilerine, sanat gecemizi organize eden sunan ve görev alan sanatçılarıımıza, O ses Çetmi yarışmasını düzenleyen kardeşlerimize, katılımlarıyla yarışmaya renk katan öğrencilerimize, derece alanlara, ***sponsorluk yapan yardımseverlere,*** çeşitli oyun ve gösterileriyle seyircilerimizi coşturan ***Çetmi ilköğretim öğrencilerine,*** onları hazırlayıp sunmada katkıları olan ***okul idaresi ve personeline,*** gecemizin organize edilmesi ve sunulmasında özveri ile çaba gösteren hemşerilerimiz ***Sedat***

Karagöze, Ömer Aslan'a, kermesimize ve umre çekilişi organizasyonuna ilgi gösteren şahıs ve firmalara, yardım edip emeği ile katkıda bulunanlara, gönüllü görev alanlara, Çetmililer Günü sıla yemeğini rahmetli anneleri ***Halime Uslan*** adına üstlenen ve ikram eden ***Memiş, Ali ve Baki Uslan kardeşlere,*** ***vakfımıza maddi ve manevi destek veren dostlara,*** günümüze ve gecemize katılarak bizleri onurlandıran tüm hemşeri ve misafirlerimize vakıf yönetim kurulu adına şükranlarımı arz ederim.

Kıymetli kardeşlerim, sizler de bilirsiniz ki, toplumun geneline hitap edecek bu tip toplantıları hazırlamak, sunmak ve herkesi memnun etmek kolay bir iş değil. Böyle organizasyonlarda bir kısmı memnun olurken diğer bir grup tepki gösterebiliyor. Bazen de olaylar istemediğimiz yönde gelişebilir. **24. Çetmililer**

Hepimiz her an
günahlarımıza
pişman olarak
tövbe etmeliyiz.
Hiçbir günahı
küçümseme-
meliyiz.

Günü sanat gecesinde sanatçının kıyafeti bazı hemşerilerimiz tarafından haklı olarak garip karşılandı ve tepki gösterildi. Sosyal medya aracılığıyla ulu orta konuşmaklar oldu. Şunu kesin olarak bilelim ki, sanatçının o kıyafeti sahneye çıkıncaya kadar kimse tarafından bilinmeyen bir husustur. Yönetimden hiçbir arkadaş da onun o kıyafetle çıkmasını istemezdi. Bir kısım kardeşlerimizin o durumu tasvip etmemesi ve eleştirmesi normaldir. Onu tenkit etmenin de bir yolu yordamı olmalı. Yanlışlarımızdan birisi de hedefe ulaşmak için usul'de yaptığımız hatalardır. Kardeşlerimizden bazıları böyle bir olayı kullanarak medya aracılığıyla diğerlerine saldırmayı, tekfir edecek ifadeler kullanması hangi usul kaidelerine uygun düşer?

Bugüne kadar vakfın hiçbir toplantılarına katılmayan çağrılarını duymayan, yönetime talip olmayan ve hiçbir maddi ve manevi destekte bulunmayan arkadaşlarımızın, hissiyatlarına kapılarak, kendilerinin hiçbir günahı yok, tövbe etmeye de ihtiyaçları yok gibi, programı organize eden ve seyirci olarak orada bulunan hayır sahiplerini tövbeye davet etmek hangi tebliğ me-

toduna mütenasip olur. Peygamberimiz (s.a.v) bile **“ben günde yüz kere Allah’a tövbe ederim.”** Buyururken, bir kısım insanları tövbeye davet edenlerin kendilerini bundan müstağni görmeleri doğru olur mu?

Konuya diğer açıdan bakalım, basın yoluyla yapılan tenkit ne ölçüde faydalı oldu, insanları nasıl etkiledi? Ayeti kerimede **“öğüt ver, çünkü öğüt vermek müminlere fayda verir.”** (Zariyat 55) Ayetine göre, uyarıda bulunurken: **“Rabbinin yoluna hikmetle ve güzel nasihatle davet et ve onlarla en güzel bir şekilde mücadele et...”** Ayetini de göz önünde bulundurmak gerekmez mi? İyiliği emredip kötülüğün nehyetme sorumluluğunda olanların Peygamberimiz (s.a.v)'in bu konulardaki örnekliliğini dikkate almaları, onun en çirkin günahları işleyerek huzuruna gelenlere nasıl hitap ettiğini, kırmadan, incitmeden, ötekileştirmeden nasıl yaklaştığını ve böylece gönüllere girdiğini ve bu şekilde karşındakini ıslah ettiğini ve kazandığını bilmeleri, aksi takdirde yaptıkları işin faydadan çok zarara sebep olacağını dikkate almaları elzem değil mi?

Değerli kardeşlerim, hariçten gazel okumak yerine gelin ha-

yırda yarışalım. Bu vakfın daha güzel işler yapması, daha çok hayırlara vesile olması için, fikri olan fiili olarak daha güzel hizmet etme iddiasında bulunan, güçlü bir şekilde katkıda bulunmak isteyen bütün hemşerilerimize giriş kapıları sonuna kadar açık. Vakıfta görev almanın yol ve yöntemleri de vakıf senedinde ayrıntılarıyla belirlenmiş. Siz yeter ki ilgi gösterin, davetlerimize icabet edin. Toplantılara katılın, birlikte hakkı tutup kaldıralım. Daha güzel günler, programlar, geceler düzenleyelim. İçeriği daha güzel dergiler çıkaralım.

Sözlerimizi şöyle tamamlamaya çalışalım. Hepimiz her an günahlarımıza pişman olarak tövbe etmeliyiz. Hiçbir günahı küçümsememeliyiz.

Bir Hadis-i Şerifte Peygamberimiz (s.a.v): **“Mümin günahını başı üzerinde asılı bir dağ gibi görür ve üzerine yıkılmasından korkar. Münafık ise onu burnuna konmuş bir sinek gibi küçük görür. Bir fiske ile uçurabileceğini zanneder.”** Peygamberimiz (s.a.v)'in en çok yaptığı bir dua ile yazımızı tamamlayalım: **“Ey kalpleri halden hale değiştiren (Allah'ım) benim kalbimi elinin üzere sabit kıl.”**

Muhasebe

Hüseyin GÖKGÜN

Değerli hemşerilerim, bizler 24. Çetmililer Gününü sizlerin katkı ve katılımlarıyla kazasız ve belasız tamamlamış olmanın mutluluğunu yaşıyoruz. Bizler, her şart altında siz hemşerilerimize hizmet etmek için varız. Görevimizin bilincindeyiz. Yaptığımız her şeyde şüphesiz her zaman Hak'kın rızasını gözetmek mecburiyetimiz vardır. Elhamdülillah bunun bilincindeyiz.

24 yıldır kutladığımız sevgi, dostluk ve hoşgörü günümüzü manalı kılan tek şey, şüphesiz ki bizlerin birlik ve dirliğidir. Diğer hemşerilerimizin de katkılarıyla hazırladığımız program baştan sona bu birliği pekiştirmek adına yapılmıştır. Elimizde var olan imkanlar ölçüsünde ya-

pılabileceklerin en iyisini, vakfımız için, gençliğimiz ve hepimizin ortak geleceği için yapmak gayreti içerisine girdik. Teklifi olan hemşerilerimizin önerileri doğrultusunda hareket etmeye de açtık. Bunuda her zaman her yerde söylüyor, ilan ediyoruz.

Bu sıla günümüzün kermesimizin icra edilmesinde katkısı olan tüm Çetmili hemşerilerime vakıf yönetim kurulu ve şahsım adına teşekkür ederim. Allah hayırlarınızı kabul etsin. Tabi ki sizlere kusursuz bir program hazırlamanın mücadelesini verdik ama hiç bir iş kusursuz değildir. Mutlaka bizim de eksiklerimiz vardır. Daha sonraki yıllarda sizlerin katkıları ile eksikliklerimizi gidererek yolumuza devam edeceğimiz inşallah.

Kermesimize ürün desteğiyle katkıda bulunan tüm hemşerilerime ve saygıdeğer dostlarıma, gece gündüz demeden çalışarak emek verenlere, sıla yemeğimizi üstlenen değerli büyüklerimiz **Uslan kardeşlere teşekkür ediyorum.** Merhum **Alime teyzemiz** adına yapmış oldukları bu hayrı Allah kabul etsin ve kazançlarını bereketlendirsın.

“Hayırda yarışalım” adı altında düzenlemiş olduğumuz umre kampanyasına katılan tüm hemşerilerime teşekkür ederim. Bu konuyla ilgili ilim ehli zatlardan gereken fetvalar alınmıştır. Mevzu ile alakalı detaylı bilgiler için şahsımı arayabilirsiniz. Umreye gidecek saygıdeğer hemşerimiz sponsorlarımız aracılığıyla gönderilmektedir. Kampanyadan elde edilen gelirler vakfımızın hayrî hizmetlerinde kullanılıyor.

Düzenlemiş olduğumuz ses yarışmasına katılan, faaliyetimizi gerçekleştirmede bize yar-

dımcı olan Sayın Sedat Karagöz ve tüm jüri ekibine, sıla günümüze gelip Sılayı rahim yapan kermesimizden alışveriş yaparak katkı sağlayan herkese teşekkür ediyorum.

Değerli hemşerilerim, 1995 yılında kurulan vakfımız eğitimi ve insanı önceleyen bir sivil toplum kuruluşudur. Bizi bu vakfın faaliyetlerinde buluşturan yegâne sebep Çetmili oluşumuzdur. Vakfımız hayır yapmak isteyen siz değerli hemşerilerimizden aldığı desteği geleceğimizin teminatı olan eğitim gören gençlerimize aktarmak gibi bir köprü vazifesi görmektedir. Tabi ki eksikliklerimizden söz ettik, konser üzerinden bazı hemşirelerimiz yoğun bir eleştiri ve karalama kampanyasında bulunmuştur. Siz topluma hizmet eden bir kuruluş iseniz herkesi aynı ölçüde memnun edemezsiniz ve edemiyoruz da zaten.

Tüm yapıcı yol ve yön gösterici

eleştirileri gelecek yıllarda bir tecrübe mantığıyla faaliyetlerimize yansıtacağız. Ama ne olur, Allah rızası için, yıllardır üyesi olduğumuz vakfımıza sahip çıkalım. Kongrelerine ve istişare kurulları toplantılarına katılalım. Aidatlarımızı ödeyerek bizde projelere katılmış olalım. Ama nedense kongrelere, toplantılara ve istişarelere katılmıyoruz. Orada konuşmak yerine düğün toplantılarında, kahve masalarında konuşuyor ve böylece konuştuklarımızdan hiç bir sonuç elde edilmiyor.

Gelin sevgili dostlar, 24. Sevgi Yılımı bir milat kabul ederek vakfımıza sahip çıkalım. Çetmili oluşumuz nedeniyle bir vefa borcumuzun olduğunu düşünüyorum. Çünkü hepimiz Çetmi'nin sokaklarında çocukluğumuzu geçirip her yaylasında, bağında, bahçesinde hatıralar bıraktık. Hepimiz ilk fırsatta buraya gitmek için can atıyoruz. Gelin bu sivil toplum kuruluşu-

muza sahip çıkararak faaliyetlerini gerçekleştirmesine yardımcı olalım. Ben bir kere daha yazımı bitirirken Çetmililer Vakfı'nın kuruluşunda, yaşatılmasında, projelerini gerçekleştirmesinde yardımcı olan hayattaki tüm hemşerilerime teşekkür eder

sağlık ve afiyetler dilerim. İlahi emir gereği aramızdan ayrılanları rahmet ve minnetle anıyorum. Hepinizi saygıyla ve hürmetle selamlar, saygılarımı sunarım.

Not: vakfımızı kurumsallaştırmak adına bir telefon hattı

olarak whatsapp grubu oluşturduk. Eğer whatsapp kullanıyorsanız bu numaraya mesaj atarak adınızı soyadınızı yazım rehberimize ekleyelim. Çünkü haberleşmelerimizi ve duyurularımızı sizlere buradan ulaştıracacağız.

Telefon: 0542 798 9883

24. ÇETMİLİLER GÜNÜ

Bugün günlerden Çetmililer Günü. Bugün, “*halka hizmet, Hak’ka hizmettir*” şiarı ile hareket eden her Çetmilinin gurur günü...

Bir tarafta, bütün halkımızın tamamını misafiri gibi görerek ağırlamanın gayreti içerisinde girmiş vefakar aileler...

Diğer tarafta, “*O ses Çetmi*” yarışmasına iştirak etmek gayesiyle çalışıp çabalayan yavrularımız... Kimisi Karadeniz şivesi ile yurdumun türkülerini seslendiriyor, kimisi 15 Temmuz destanının nağmelerini okuyor...

Her birisi gül yüzlü güzel çocuklarımızın vecd dolu heyecanları görülmeye değer. Gözlerinde parlayan ışık geleceğimizin kandilleri gibi parlıyor...

Civar mahalle ve köylerden gelen misafirlerimiz olan biteni

gıpta ile izliyor? Her birinin kafasında “*bu işi siz nasıl başardınız?*” Sorusu hakim!

Taa İstanbul, İzmir, Bursa, Mersin, Antalya... Yurdumun her yerinden insanlarımız akın akın buraya kadar gelmişler...

Gelişleri güllük gülistanlık, gidişleri ayrılık ve hüznün yüklü...

Daha dün gibi bir zamanda sevgili eşini kaybeden, -kendisi bile burada doğup büyümemişken- evlatlarını da yanına alarak yüzlerce kilometre yol teperek buraya kadar gelen Mersinli Kerim Güven amcamız... (*Şükrü Güven, Ali Güven ve aile efratları*) sıla yemeğinden hemen sonra ayaklarının tozu ile geri döndüler... Gelirken boş gelmediler giderken sıla-i rahim yapmanın saadetine nail olarak dolu dolu gittiler...

Taşkent Kaymakamı, jandarma komutanı, belediye başkanları diğer yurdum insanları **“yahşi dövüşen” “cesur”** Çetmililerin serencamını seyreyledi bugün...

Bu gün, Belediye başkanımız, halkımız ve vakfımızla bir kez daha gurur duyduk...

Bundan önce okuduğunuz metnin son cümlesine dikkat edin. **“Bugün Belediye Başkanımız ve halkımızla gurur duyduk”** diyoruz. Evet, burada **Osman Arı**’dan bahsediyoruz. Taşkent Belediye Başkanı ve Çetmili... O makamda başka bir partiden başka bir isim olsaydı aynı şekilde ondan da bahsederdik....

Parti pırtı hikayeleri ile halkımız arasına sokulan fitne kazanını kaynatmak sadece ortak düşmanlarımızın işine yarar...

Çetmililer günü konserine davet edilen ses sanatçısı Duygu Kutlu rüzgarı esti geçti. Kimimiz sevindik neşelendik, kimimiz duygulandık hüznüldük...

Onun giyim tarzından hareketle hassasiyet gösteren kimi hemşerilerimiz açık saçıklığını örnek göstererek bildiklerini kendilerince tebliğ ettiler. Belli bir seviye korundukça kendimize çeki düzen vermek açısından, bu tür eleştiriler doğrudur.

O ses Çetmi programı tek kelimeyle harikaydı. Kaybedeni olmayan tatlı, heyecanlı bir yarışmaydı...

Vakıf Başkanımız Mehmet Balcı’nın konuşması ile başlayan gecenin sunuculuğunu Ömer Aslan yaptı. Mehmet Balcı; **“Dile**

kolay 24 yıldır beraberiz. Uzun soluklu bir maraton. Nereye kadar devam edecek? İnşallah devam edecek tabi cenabı hak müsaade ederse. Değerli kardeşlerim, bu toplantıları yapmamızın bu birlikteliği sağlamamızın yegâne sebebi bu vakfın kuruluşudur. Evet, vakfımız sayesinde bu toplantılar yapılıyor, vakfımız sayesinde bu birliktelikler oluşturuluyor. Kardeşlikler meydana getiriliyor ve sıla-i rahim yapılıyor. Biliyorsunuz.”

Antalya Konyalılar Derneği başkanı hemşerimiz Süleyma Üre kısa bir selamlama konuşması yaptı.

Daha sonra Beldeleri ile birlikte Taşkent Belediyesi tanıtıldı.

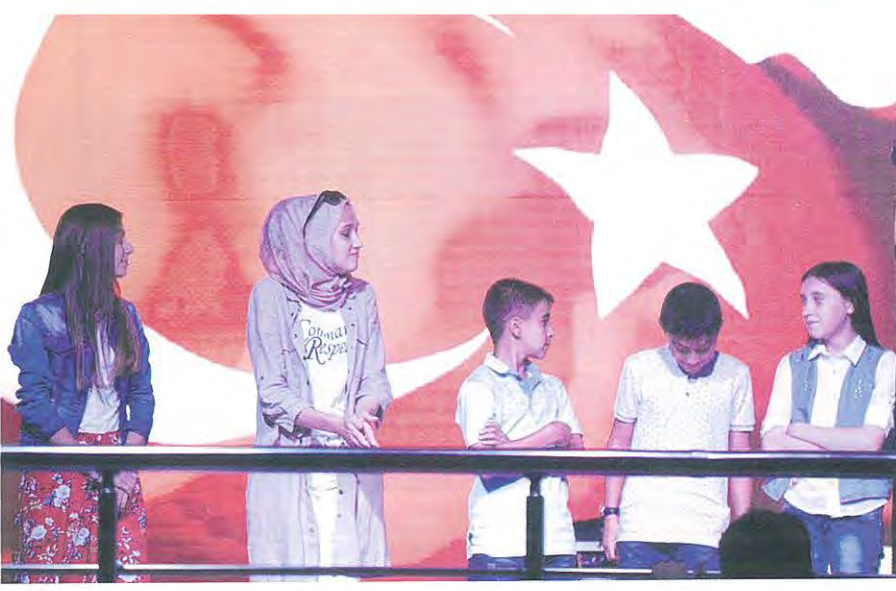
Kürsüye gelen **Taşkent Belediye Başkanı Osman Arı**, **“Dost**

göl gibidir Yusuf'a benzer, kokusunu almaya bir Yakup ister. Dostu Allah korur, kurda yem etmez. Dost gönülde oldu mu, göz'de gerekmez. Gönüllerde oldu mu? Siz dostlarımıza selam olsun.

Uzak ve yakından gelecek böylesi bir geceyi, yıldızların aydınlattığı gibi aydınlatığınız için sizlere teşekkür ediyorum. Kıymetli hemşerilerim 24 yıldır bu meydanlardayız, biriz beraberiz. Bu günlere geldiysek sizlerin sayesinde geldik. Sizler varsanız bizde varız. Bu yaşadığımız iki günlük hayatta doğruyu söyleyemezsek, hakkı söyleyemeyeceksek, adam gibi olamazsak ne söyleyeceğiz yüce rahmana.

Her şey anne ile başlıyor. Lokman hekim ile ilgili bir kıssa anlatılır. Bir hasta var orta yerde. Bir ilaç yapılacak. Ama, Cennetten de biraz toprak gelecek. Adam diyor ki oğluna, **"Cennetten toprak gerek."** Oğlu babasına, **"Babacığım Cennetten toprağı ben getireceğim"** diyor. Peki, yavrum diyor. Oğlu gidiyor. Biraz sonra elinde bir kâseyle beraber kapıdan içeri giriyor. **"Babacığım buyur"** diyor. Diyor ki **"Oğlum bunu nasıl temin ettin?"** Diyor ki, **"Baba hani annelerin ayağının bastığı yerler Cennetmiş ya. Onun için oraya annem bastı. Annemin bastığı yerden toprak getirdim"** diyor. İşte anneler bu kadar kutsaldır. Onun için biz sizlere müteşekkirimiz.

Ömrümüz boyunca size hizmet etsek hakkınızı ödeyemeyiz. *Ana candır, ana canandır.* Üstat diyor ya, *“Aşk hamal olmak değil hemhal olmaktır. Hamal olanlar yükünü sırtında taşır. Hemhal olanlar yüreğinde kalbinde gönlünde taşır.”* Ben de aklım başıma geldiğinden bu yana Çetmi-deyim. Ve sizlerin sevgisini, muhabbetini, aşkını hep gönlümde yaşadım bundan sonra da yaşamaya devam edeceğim. Çünkü ben sizleri çok seviyorum.

Özümde ne ise sözüüm de o oldu. Gönlümde ne varsa dilime o düştü... Dua bekler dua ederiz” dedi.

Taşkent Kaymakamı Mehmet Tıgılı, “Türkiye’nin çeşitli yerlerinde bulundum, çalıştım. Gerçekten Çetmililer Vakfı kadar aktif bir vakıf görmedim. Bu kadar çok öğrenciye burs veren, bu kadar çok festival düzenleyen, bu kadar çok insanı gecenin bu saatinde buraya kadar toplayabilen bir vakıf bu güne kadar görmedim. Vakıf başkanımızı ve belediye başkanımızı kutluyor sizleri canı gönülden selamlıyorum.”

Hüseyin Gökgün, “Bu sene ikincisini yapmakta olduğumuz hayırda yarışalım umre kampanyasıyla ilgili sizi kısaca bilgilendireceğim. Geçen yıl birincisini yaptık bu sene de hedefe ulaşacağımızdan şüphemiz yoktu. Şu ana kadar hayırda yarışalım umre kampanyasına katılım sayısı 259. Kuraya girecek sayımız an itibarıyla 190...”

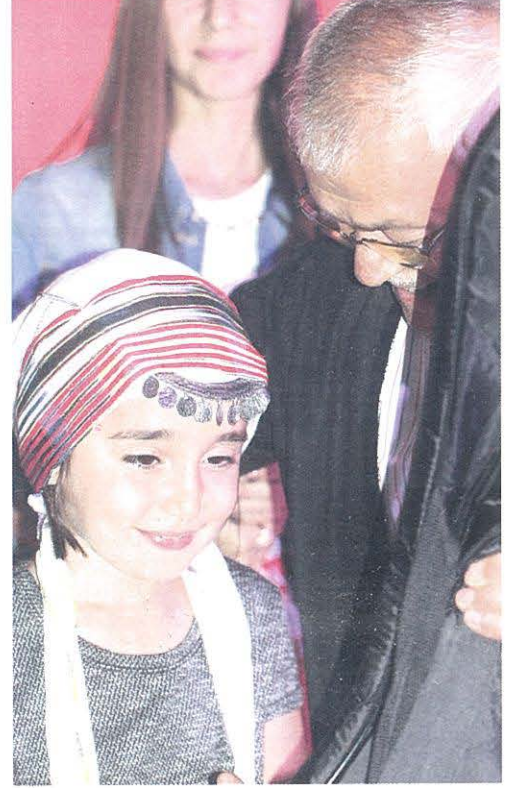

İki tane hayırseverimiz diyor ki, *"hayırda yarışanları bizde çocukluktan beri hayallerimizi süsleyen o kutsal topraklara, arzın merkezine gönüllerimizi arz etmek için iki hemşerimizi gönderiyoruz"* dediler ve bizde yola çıktık. Bu umre kampanyasına bu güne kadar katılan asgari ücretliyi, emekliyi, Çetmili'yi esnafı, yani herkesi saygıyla selamlıyorum. Yüce rabbim hayırlarını kabul etsin inşallah. Ve buradan birde şunu söylemek istiyorum. Herhalde bu kadar hakkımın da olduğunu düşünüyorum. Kendisine bir umre kuponu alıp hayırda yarışmasını söylemek istediğimizde, *"benim bozuk paraya aklım ermez"* diyen hacı amcamı selamlıyorum. Buradan kendisine bir umre bağış kuponu için gittiğimiz saygıdeğer hocamızı, kendi kafasına göre fetva veren hocamızı da selamlıyorum.

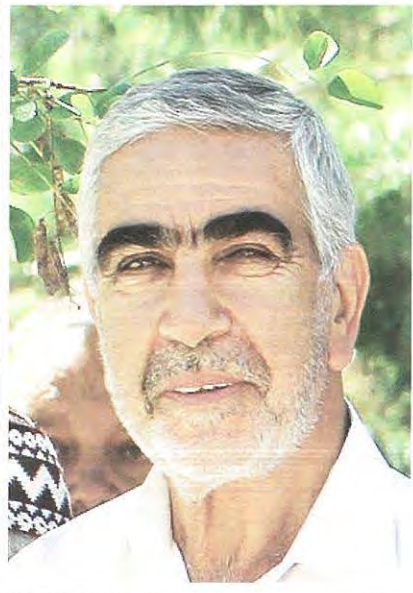
Konuşmalardan sonra **O Ses Çetmi** yarışması yapıldı. **Rabia Korkmaz** birinciliğe, Şirin Ertek ikinciliğe Rumeysa Uçar üçüncülüğe layık görüldü. Yarışmanın finalinden sonra Duygu Kutlu konseri başladı. Daha sonra, Umre çekilişleri yapıldı. Umre hakkı Kazanan hemşerimiz **Ali Kocaman** kazandığı bu hakkı **Adem Bircan**'a hediye etti.

Yarışmalarda derece alanlara değerli işadamlarımız **Memiş Uslan**, **Mehmet Ünal** ve **Kenan Uslan** hediyelerini takdim ettiler. Bu güzel gün herkesin mutlu olduğu bir sonla neticelendi.

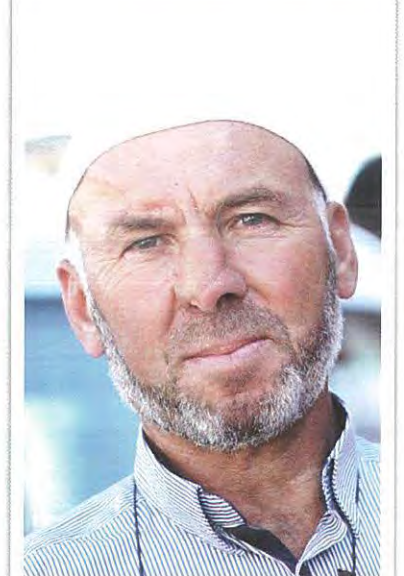
Vakıf Seçimi Yapıldı

Vakfımızın Eğitim Kalkınma ve Yardımlaşma Vakfı olağan kurucular kurulu toplantısı 23 Ağustos 2018 günü yapılmış ve fakfımız yeni yönetimi belirlenmiştir.

YÖNETİM KURULU

- Mehmet Balcı
- Hüseyin Gökgün
- Kenan Uslan
- Alpaslan Ünal
- Yakup Yazıcı
- Ali Çetin
- Mehmet Ali Güven

DENETİM ASİL ÜYELER

- Ali Bircan
- Ahmet Aslan
- Hüseyin Arı

YEDEK ÜYELER

Kaan Gökgün
Hüseyin Yazıcı

Bir Veda Makamı

"Hilâl kaşlarına kurban olduğum,
Geldim gidiyorum gayrı elvedâ!
Huzûrunda hazineler bulduğum,
Aldım gidiyorum gayrı elvedâ!

Cümle kapısından girdim içeri;
El pençe divânda vardım ileri..
Selâmlayıp durdum cümle gülleri,
Soldum gidiyorum gayrı elveda!

Gelenleri bir köşede bekledim;
Gidenlerde mundar nefsi yokladım..
Kerh kötürüm yere yıkıp hakladım,
Çaldım gidiyorum gayrı elvedâ!

Düştüm bâğçenizin bir kenârına,
Varmaya ahd ettim âşkın yar'ına,
Bir fiske kondurup nefis zağarına,
Saldım gidiyorum gayrı elvedâ!

Mekânı unuttum, ân'ı unuttum!
Yedi iklim dört bir yanı unuttum!
Alçakların şahı ben'i unuttum!
Daldım gidiyorum gayrı elvedâ!

Madem kabul ettin, billâh gâm yemem,
Köpeklikten başka nişân istemem!
Öteyi kendime bile diyemem,
Doldum gidiyorum gayrı elvedâ!

Ağladığım oldu, güldüğüm oldu,
Bağlum'um geceme gündönüm oldu,
Âkil zay'î oldu, kördüğüm oldu;
Böldüm gidiyorum gayrı elvedâ!

Belki çok söyledim belki az oldu;
Kararmış hûylarım tuzla buz oldu..
Anladım Mahcûbi beynâmaz oldu
Öldüm gidiyorum gayrı elvedâ!.."

A. Gani Timur

ÇANAKKALE ŞEHİDİNİN EMANETİ

Şükrü KARACA

gazisukrukaraca@gmail.com

Beni bir 'sara hastası' diyerek kollarımdan tutup bir kenara sürükleyerek oturtanların yüzlerine melûl-melûl baktığımı hatırlıyorum.

İçerisine yolcu olarak bindiğim "Şehiriçi minübüsü"nün arka koltuklarında oturan gençlerden ikisinin Çanakkale'ye gittiklerini, kendi aralarında yaptıkları konuşmalardan belli oluyor ve anlıyordum.

İçlerinden birisi, diğerlerine, Çanakkale muharebeleri hakkında bir şeyler öğrendiğini isbat edip anlatmak maksadıyla:

"-Toprağı ayağınla şöyle bir eşersen, hâlâ ölülerin kemikleri çıkarmış, biliyor musunuz?" dedi. Diğerisi ise:

"-Ben "Truva" ve "Gallipoli" filmini seyretmiştim. Oraya gittiğimde de, Seyit Onbaşı'nın heykelini ve diğer heykelleri gördüm. En çok hoşuma giden Mehmetçik Anıtı oldu.. Önüne dek gelen Çanakkale ile alâkası olmayan bir sürü hikâye anlatıyor. İnanılacak gibi değil" dedi. Kendilerini alâkasızca dinleyen kafadarlardan birisi:

"-Ne gibi?" deyip, soru sorunca:

"-Yok efendim, Seyit Onbaşı 276 kg ağırlığında mermiyi sırtında kaldırmış da, top namlusuna sürüp ateş ederek, İngiliz'in gemisini batırmış da!.. Falan filân.. bir sürü saçmalık!..."

Gençlerin konuşmaları bu minval üzerine uzayıp gitti; tâ ki, "bilgin" olanın, "-İniyoruz!" komutuna kadar.

Çocukluk günlerimde, Çanakkale Muharebelerini bana ninem de anlatırdı. Bir şeyi bahane ederek anlatmaya başlarken, gözyaşları, ipliği kopmuş inciden tesbih taneleri gibi, arka arkaya, yılların kahr ve çileleriyle oluşmuş kırıksık yanaklarından aşağı yuvarlanırdı. Benim merakım arttıkça da, O:

"-Anlatamayacağım kuzum, anlatamayacağım a kınalı kuzum.. a gahrimenim.. " derdi. Bizde, yöre ağzı ve şivesiyle "kahraman"a, "gahrimen" denir.

Yaz günlerinde orakla veya el ile arpa ekini biçip yolarken, yerlere dökülmüş kuru başakları avucunun ortasında ovalayıp, arpa danelerinin kabuklarını ve kılçıklarını üfledikten sonra, arpa danelerini dişsiz ağzına katar, saatlerce çiğnemeye çalışır ve:

**“-Büyük dedeniz Çanakka-
le’de, İngiliz gâvuru ile harb
ederken, açlıktan ölmek için
atın b.. arasından arpa dane-
lerini ayıklayıp bulur, yağmur
sularıyla yıkadıktan sonra ga-
virga gibi yermiş.”** Derdi. De-
mesine derdi de, gözlerinden
hiç yaş eksilmezdi! Bâzen de
bulunduğu yere diz çöküp, al-
nını toprağa koyduktan sonra
hıçkır-hıçkır ağlardı. Onun
bu halini gördükçe de içime bir
hüzün çöreklenip, gırtlığıma da
nereden gelip durduğunu bil-
mediğim yumruk büyüklüğünde
bir top diken gelip takılır, ben de
ağlamaya başladım..

O yıllardan bu günlere kadar
geçen her yıl, her ay, hatta her
hafta, Çanakka, geceleri düş-
lerime girer oldu. Âdetâ, gökyü-
zünde süzülüp giden bazı tayya-
relerin arkalarında bıraktıkları
sis gibi, bulut gibi bana doğru
uzayıp açılan bir kol beni avu-
cunun içine aldıktan sonra, arz’ı
dolaştırıp o topraklara doğru
çekip götürüyor. O toprakların
her bir karışında sanki bin ge-
lincik, bin bir lâle bitmişcesine,
etrafa saldıkları koku dünyada
koklamadığım ap-ayrı bir rayiha
havasında ciğerlerimi doldurup,
bütün ruhumu sarıyor. Bir za-
man oluyor, o toprakların her
bir yanını beyaz papatyalar sarıp
kaplamışcasına veya ulvî sema-
lardaki mehtap yere inmişcesine
bana hep gülüyor. Düşünü-
yorum da, **Sully Prudhomme**’in
dediği gibi:

**“Toprak bu kadar kan em-
mişken zambak nasıl beyaz açı-
yor ve papatyalar, halâ ne için
beyazdır?”..**

Binaenaleyh, yaklaşık üç ay
önce gördüğüm rüya bir başka:

Uzaktan göğsünde bir kızıl-
lık gördüğüm o meçhûl şah-
sın mâlûm kolu, yine beni alıp,
Balkan Harbi’nde yenilmişliğin
ve ezikliğin utancını silen, nice
kahramanlık destanlarının yazıl-
dığı Çanakka’ye alıp götürdü.
Yaklaştıkça anladım ki, göğsün-
de bir kızılık olarak gördüğüm
meğer “Alay Sancağı” bulunan
bu kolun sahibi, sağ yanının üze-
rinde yattığı yerden, **“Lâ havle
velâ kuvvete illâ billâhil aleyyül
azîm”** diyerek, doğrulup kalktı.
Yüzünde târifini imkânsız hâl
getiren ilâhî bir tebessüm var-
dı... Bana bakarak:

**“- Emânetler duruyor; hâlâ,
alıp da teslim etmedin yav-
rum!..”** derken, şekil ve şemâ-
lini ilk def’a gördüğüm tabur
“Borazancı”sı dedem, **“Kalk!”**
borusu çalmaya başladı. Âdetâ
İsrafil’in borusu çalınıyordu. İşte
tam o anda bütün Çanakka
toprağı depreşti, yer yer kabarıp
yarıldı. Her bir yer ve köşeden
kiminin elinde cep saati, kimin-
de bir yüzük, kimisinde künye,
kimisinde bir kâğıt parçası ile
katlandıktan sonra arasına ko-
nulmuş bir tutam saç, kimisinde
de dört köşesi sevgi ve muhab-
betle işlenerek nakışlanmış bir
mendil tutan eller uzandı. Top-
rağın bu hareketinden ve içi-
nden bir veya birkaç parmağı ile,
bir kolu bir bacağı kopmuş; çe-
nesi, burnu parçalanmış; hatta
bir-iki gözü yuvalarından dışarı
fırlamış, ama hâlâ sağ ecdadın
uzanan ellerinden dehşete ka-
pılıp, âdetâ korkuyla karışık bir
halde kan-ter içerisinde uyan-
mıştım.

Ömrümde bu kadar terlediği-
mi hatırlamıyor, bilmiyordum!...
Bütün vücudum âdetâ, bir kova
su dökülmüşçesine ıslanmış
olan yatağın içinde alev-alev ya-
nıyor, tıkanıp boğulacakmışım
gibi soluyordum.

Binaenaleyh, o günden bu
yana, millî terbiyeyi beslediği-
ne inandığım vatan toprağının
her bir karışının şehid kanla-
rıyla sulandığını düşünerek,
üzerine abdestsiz basmamayı
adet edinip, her sabah abdest
alır, evden dışarı öyle çıkar ol-
dum.

Nihayet, geçen hafta, eskile-
rin **“Kala’yı Sultaniye”** dedik-
leri, Çanakka’ye gittim. Gittim
mi? Götürüldüm mü? Doğrusu
ben de bilmiyorum!.. Âdetâ, bir
mecnuna döndüm..

Yolcuları veya ziyaretçileri
karşıya, Eceabâd’a geçiren va-
purdan ayağımı karaya, veya
iskeleye atınca, sıtmaya yaka-
lanmışcasına vücudum ürperdi.
Ecdadın hep bir ağızdan:

“-Üstüme basma!..” deyi-
şini, sâdece kulaklarım değil,
bütün fizikî varlığımı meydana
getiren hücrelerim ve ruhum
duydu.

Gayrı ihtiyârî, bütün yol-
cuların ayakları arasında yere
diz çöküp, o toprakları öptüm,
öptüm, öptüm... **“Basma!..”**
diyenlerden af dileyip kendi-
lerine iltica ettim. Öptükçe,
gözlerimden yaşlar boşandı.
Gözyaşlarımın ıslattığı, şühedâ
kanıyla karışık topraklara yüzü-
mü sürdüm. Kendimden geç-
mişim..

Beni bir **‘sara hastası’** diyerek
kollarımdan tutup bir kenara sü-
rükleyerek oturtanların yüzleri-
ne melûl-melûl baktığımı hatırlıyorum. Kulağıma:

*Meded ya sahibim imdat, İsmimi süphan bir din mi var
Bahçelerde Yurdun mu var, bencileyin derdin mi var
Garip garip ötme bülbül..*

*Bilirim aşkınsın güle, gülün derdinden kim bile
Bahçedeki gonca güle, dolaşıp söz atma bülbül.
Gayet serde şu sinemde olan derde, bir de sen dert kat-
ma bülbül..*

*Bilirim aşkınsın virde cünunun var gayet serde
Şu sinemde olan derde bir de sen dert katma bülbül*

*A bülbülüm uslu musun, kafeslerde besli misin?
Bencileyin dertli misin? Dertime dert katma bülbül
Feryat dolup uçar mısın? Gelip derya geçer misin?
Bencileyin naçar mısın? Halimi ketmetme bülbül..*

*Yunus vücudum ak derken, Cihanda mislin yok derken
Seher vakti hak.. hak.. derken, bizi de unutma bülbül
Meded ya tabibel gulub*

Sesleri, gök kubbe ve arzı kuşatmışçasına çok derinlerden geliyordu.

Kâinatdaki mukaddes Türk toprağı ve arzdaki Osmancığın, Mehmetciğın kanıyla sulanmış olan yerlerin tam bir divânesi olmuşum..

Gri, koyu siyah bulutların arasından gümüşü bir kırbaç gibi görünüp şaklayan yıldırıma benzeyen **"Basma!.."** tenbihi, meğer milyonlarca 100 Woltluk ampülleri bir anda yakabilecek enerjiymiş ki, cismimin ve ruhumun üzerinde öyle derin bir yanık izi bıraktı ki, mahşere dek kaybolması aslâ mümkün değil.

Bir meczup gibi yollara düşüp dağları, et ve kemik yığını tepeleri, kan akan dereleri dolaşıyordum. İçimdeki yara büyümüş, dertten ve sızidan derman arar olmuşum.

Soğanlı Dere'den yorgun adımlarla ilerlerken, okumuş olduğum **Yâsîn-i Şerif Sûresi'**ni, **Fâtihâ** ve **İhlâs Sûre'**leri ile bohçalayıp, yanlarında uçlarına mücellâ süngüleri takılmış kanlı **Mauser** ile **Martini** tüfekleri bulunan, muhtelif uzuvları kopup parçalanmış bir vaziyet de yatmakta olan dağ gibi heybetli Mehmetciklere hediye etmek isteğıyle mübarek cemallerine nazarımı atfettiğim zaman, bakmaya kıyamadığım yüzlerinde sevincin, kimisinde de hasretliğin donup kalmış olduğunu müşahede ettim; pek çoğunda öyle bir mutluluk donup

kalmış ki.. izâhı, muhal; gökyüzündeki mehtabı yere indirmek gibi bir şey olur.

Bu şühedâ mahşerinde yatmakta olan **"Âsâkir-i mansûre-i Muhammediye"**lerin içinden, acaba kaçının annesi, babası yoktu? Kaçının yol gözleyeni, muştı bekleyeni vardı? Bilinmez.. Künyeleri.. ya, künyeleri tutulmuş muydu? O da bilinmez..

Bilinen bir şey varsa, bir iki nesil sonra, dağların ardına yuvarlanıp giden güneş gibi kaybolup, nısyân ile malûl hafızalarımızdan silinerek, yavaş yavaş unutulup gitmeleri olacak. Sefilleşmiş muhteşem aklın yüksek perdeden itirazına, bir cümlecik cevap ise: **"Hafıza-i beşer, nısyân ile malûldür"** olacak.

Dünyayı küçülten insanların en başında gelen iki Türk'den biri, belki de birincisi olan Cengiz Hân:

"-Bizden sonra soyumuzdan gelenler yaldızlı elbiseler giyecekler, yağlı ve şekerli yemekler yiyecekler, en iyi atlara (zamanımızda, lüks otomobiller) binecekler, kollarında en güzel kadınları sıkacaklar ve bütün bunları bize borçlu olduklarını unutacaklar!" dememiş mi idi? Ne kadar da haklı olduğunu târih kaydetmektedir; kaydetmeye de devam edecektir.

Diğer taraftan, henüz yaratılırken hulûs-i niyetle Hüdâ'ya teslim olup huşû içerisinde bulunan Mehmetciğe mukabil, ellerinde sıkı sıkıya kavrayıp tuttukları kanlı **303 Enfield, Sniper's Friend, St. Etienne MLE1907, Lebel M93, U.S. Springfield** tüfekleri ile, İngiliz, Fransız ve sömürge askerlerinin bir birlerinden farklı çehrelerini huşûnet bürümüşü.

Muhtemelen denizdeki gemilerden atılmış olan bir top mermisinin şarapneliyle, mübarek kafatası parçalanıp, beyninin bir kısmı başındaki Enverîye içinde kalan ırkımın en seçkin bir evlâdına yaklaşılarak huzurunda diz çöküp, önünde secdeye kapandım. Mübarek kanıyla suladığı, etiyle karışmış toprağı öptüm; avuçlarıma alıp kokladım, kokladım..

Ve bütün semâvat âleminde bizleri temâşa eden ilâhî mevcudata:

-Yâ İlehel âlemin,

"Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki fedâ?

Şühedâ fışkıracak toprağı sıksam şühedâ."

Diyerek seslendim.

Yan tarafımdaki çalılardan dibinde, dürülmüş bir deri parçası gördüm. Tereddütler içerisinde uzanarak alıp, parçalanmamasına dikkat ederek katlarını açtığım zaman içinde kucağında iki-üç yaşlarında bir

erkek çocuğunu sıkı sıkıya kucaklamış, onun başını koklar gibi tutan başı yazmalı, henüz çok genç bir Anadolu kadınının fotoğrafını gördüm. Yaşlı gözlerle bir müddet seyrettikten sonra arkasını çevirdim. Kopya kalemle:

"Efendim, fırsat bulursan ara sıra bakar, inşaallah bizleri hatırlarsın. Duâ eder ellerinden öperiz. Zevcen ... ile mahdumun Gazanfer. ... 331 - Ayıntap" yazılarını okuyabildim. Aynı ihtimam ile resmi deri parçasının içerisine yerleştirip, ceketimin iç cebine koydum. Buradan ayrılmak üzereydim ki, mübarek şehidin kurumuş parmaklarındaki demir halka dikkatimi celbetti. Bu bir yüzükdü. Derisi ve eti solmuş kemikten başka bir şeyi kalmayan sağ elinin parmağındaki bu yüzüğü de çıkartıp alarak, o tetik çeken eli, adetâ bir Mushaf gibi öptükten sonra ihtimamla bırakıp, yüzüğü içinde fotoğrafın bulunduğu deri parçasının yanına, cebime koydum.

Başımı nereye çevirip yaşlı gözlerle baksam, aziz Türk top-

raklarını kanı ve canıyla müdafaa eden kahraman ecdadın, yedi düvel ile boğuşmasına **şahid** oluyordum. Aman Allah'ım.. Ellerikle sıkı sıkıya kavranmış tüfeklerin ucundaki süngüler insan bedenlerine kabzalarına kadar batırılırken, acıyla ortaya çıkan çığlık ve haykırışlar, gök kubbeyi dolduruyordu. **"Allah!.." "Allah, Allah!..", "Eşhedü enlâ ilâhe illâllah, Muhammedün Resülullâh.."** kelimelerinin arasında belli belirsiz **"lucky..", "damn, damned" "Ah!.."** kelimeleri de duyuluyordu.

Kulak yırtıp, yürek paralayan bu feryatların ve insanı sağır eden top gürültülerinin korkunç sesleri arasında, yata-kalka yürüyerek, **"Kanlıdere"**ye ulaşabilmiştim.

Buradaki manzara, daha da vahimdi..

Agememnon veya Quin Elizabeth'den atılan top mermileriyle, 10,5 Cm.'lik bir top bataryası adeta hallaç pamuğu gibi atılmış, devâsa merminin düştüğü yerin altı, üstündekilerini içine alarak, harman büyüklüğünde bir çukur haline dönmüştü. Top

namlusunun bir kısmı toprağın altında, kırılıp parçalanan uç kısmı ise on – oniki metre ilerde duruyordu. Batarya erlerinin parçalanmış kanlı uzuvları, yarısı toprak altına gömülmüş kırık top tekerlekleri üzerine yapışmış bir vaziyette duruyordu.

Şehidlerin mübarek yüzleri, semâdan inecek olan rahmetden mahrum kalmamak için, sanki ilâhî bir el vasıtasıyla gökyüzüne çevrilmişti. İlerledikçe **şehidlerimiz** taaddüt gösteriyor, hasımlarıyla adetâ kucak kucak yatıyorlardı. Kimileri elleriyle hasımlarının boğazına sarılmış, parmaklarını geçirircesine sıkıyorlardı.. Dermanı kesilmiş cansız bedenler, yeniden dirilmek üzere, kara toprağa düşmüşlerdi.

Kimilerinin göğsünde hâlâ saplanmış vaziyette duran süngüler ve yarısı vücutlarına girmiş şarapnel denilen çelik parçaları, bu insanların kahramanlıklarına şahadet ediyorlardı.

Zaman denilen mefhum bu mübarek topraklar üzerinde nasılda eriyip, geçiyor...

Mavi suların üzerine serpilmişcesine duran güneşin altın rengi, kuzeyden esen rüzgarla bir başka renge dönüşüyordu. Oynaşan dalgaların meydana getirdiği bu renk oyunlarını, vatan müdafileri son nefeslerini vermeden, acaba benim gibi seyredebildiler mi ki?

Sular kararıp, deniz üzerindeki renk cümbüşü kaybolurken, bu lâhuti topraklara tam bir sessizlik hâkim olmuştu. Toprak ananın kucağında tefekkür halindeyken belki çok uzaklardan bir yanık ses geliyordu... Bu, olsa olsa bir hasreti terennüm eden Mehmetciğin sesiydi:

*"Hüma kuşu yükseklerden seslenir,
Yâr koynunda bir çift suna beslenir, beslenir...
Sen ağlama kirpiklerin ıslanır
Oğul ben ağlayım ki, deli gönül uslanır.. uslanır.
Belki gönül uslanır, uslanır.*

*Sen bağ ol ki, ben bahçende kül olim
O lâyıkmıdır yanım yanım kül olim
Sen efendim ben kapında kul olim.
O koy desinler bu da bunun kuludur,
Oyy, gülüm eylen eylen bu da bunun kuludur"*

Anadolu yaylalarının besleyip büyüttüğü kahramanın bu terennümüne, yakındaki bir tepeden gelen içli cevap, yüzümüzü okşayıp duran serin rüzgârı bile susturmuştu:

*"Ne feryad edersenin divane bülbül
Senin bu feryadın aman gülşene kaldı.
Bu dünyada eremezsen murada
Huzuru mahşerde anam divana kaldı.*

*Nesin meth edeyim bir kaşı kare
Şu sineme açtın anam onulmaz yare
Dünya tabib gelse derdime çare
Derdimin dermanı anam Lokmana kaldı."*

Meğerse daha nice dertli koçyigitler varmış ki, bir başka tepeden ses verdi. Yıllardır cephe- den cepheye taşıdığı aşkını dile getirirken, ümidle ümitsizlik arası olan bir acı dinleyenlerin içine çörekleniveriyordu:

"Bir gara gaş, bir gara göz sende var, sende var anam hey, sende var..

Bir tükenmez anam deli gönül bende var, bende var, eyyy

Yedi yıldır derde dermen ararım, hiç demezsin derde derman bende var.

Yedi yıldır derde dermen ararım, ararım; hiç demezsin derde derman bende var.

İki bülbül figan eyler bir güle bir güle; Reva mı ki anam ben ağlayım el güle.

Ah yara da gel düşman eli büküle, büküle,

Gidem gelem ben gülümü derem yâr, derem yâr, hey ben gülümü derem yar."

Bu türküden sonra her şey susmuştu. Kâinatı derin bir sükûnet kaplamıştı. Serinliği hissedilen deniz ve kuzey rüzgârı uyumuş, toprak ana ıssızlaşmıştı.

Tan yeri atıncaya kadar bu ölüm sessizliği sürüp gitmişti. Güneş bir mızrak boyu yükselince, yer yerinden oynarcasına sarsılıyor, kulakları sağır edencesine gürleyen top mermileri ve lâğımlar yeniden duyuluyordu.

Kahramanları, kendilerini yaratan ve düşmanlarıyla baş başa bırakıp, ikâmet ettiğim şehre geri dönmüşüm.

Dr. Mahmut Ovacık'a selam

Taşkent'te görev yapan **Dr. Mahmut Ovacık**
Çetmi'mizde de halkımıza hizmet etmekte ve
içimizden birisi olarak aramızda yaşamaktadır.
Kendisini acizane yazdığım bu şiirle selamlıyorum.

Halis YAZICI

*Efelerin diyarından
Mahmut hocam bizim köye hoş geldin
Yiğitlerin harmanından
Doktor beyim bizim köye hoş geldin*

*Mahmut bey Konya ilinden
Bozkır'ın Kuşça köyünden
Uzak gitme bizim köyden
Doktor beyim bizim köye hoş geldin*

*Adınıza yazdım mani
Sevenler okusun deyi
Çetmililer sever seni
Mahmut hocam bizim köye hoş geldin*

*Taşkent erenlerin yurdu
Eski adı Pirlar kondu
Bağrına bastı doktoru
Mahmut hocam bizim köye hoş geldin*

*Fetheylemiş gönülleri
Hizmet aşkı var besbelli
Erenlerden desek yeri
Mahmut hocam bizim köye hoş geldin*

*Göksu çayı akar bizim yöreden
Mahmut hocam gelmiş Bozkır ilçeden
Hastalara ilaç yazar sıradan
Doktor beyim bizim köye hoş geldin*

*İlham gelir yanar içim
Kaleminden alırım öcüm
Yardımcısı Aslı bacım
Bizim köye hoş geldiniz*

*Konya Bozkır Kuşçu Köyü
Mahmut beyin doğum yeri
Söyler Halis Yazıcıoğlu
Mahmut hocam bizim köye hoş geldin.*

tektat Pastanesi

SARIOĞLU İN
EMLAK & YATIRIM DAN
TEL&FAX: 326 21 30 GSM: 0 532 763 18 8

SÜLEYMAN ÜRE ANTALYA KONYALILAR DERNEĞİ BAŞKANI OLDU

SÜLEYMAN ÜRE KİMDİR?

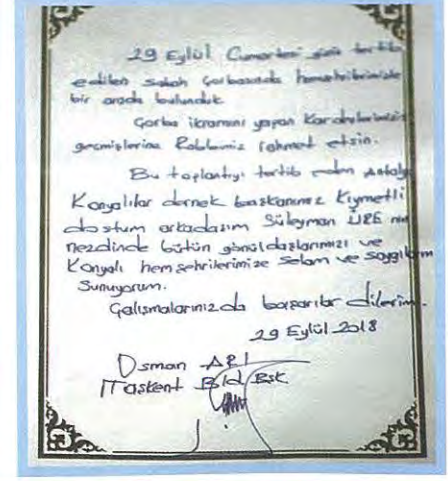
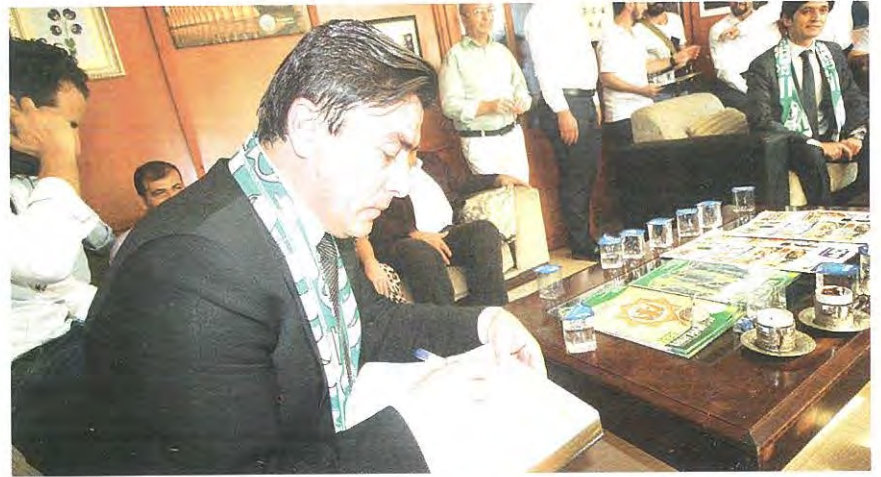
1977 yılında Konya Taşkent ilçesi Çetmi mahallesinde doğdu. 1995 yılında liseyi bitirdikten sonra Antalya'ya geldi. Kardeşi Kerim Üre ile birlikte 5-6 yıl pastacılık işi yaptı. Meslek lisesi okulu mezunu olduğu için PVC sektörü ile ilgili bir iş yapmaya karar verdi. 2002'den 2007 yılına kadar PVC ürünlerinin satışını yaptı. 2007'den sonra arkadaşı ile birlikte çalışmalar yaptığı şirketi devraldı. O yıldan bu yana Euopen'in üretici bayisi olarak Aysu Plastik adı altında iş sektöründe başarılı çalışmalar yapmaktadır.

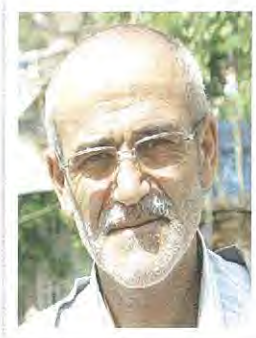
Antalya Konyalılar Derneği Başkanı seçilen hemşerimiz Süleyman Üre, Antalya yöresinde yaşayan Konyalıları adına kurulmuş derneğin faaliyetleri noktasında bütün hemşerilere hizmet aşkıyla hareket edeceklerini belirtti. Antalya'da Konya'yı tanıttıcı faaliyetlere ivme kazandıracaklarını, derneğin yayın organı "Konyalının Sesi" dergisi ile bütün hemşerilerimize ulaşmayı planladıklarını belirtti.

Antalya Konyalıları derneği bünyesinde artık gelenekselleşen etkinliklerden biri olan Konya'nın Bamyacılar Katılımı, Kepez Belediye Başkanı Hakan Tütüncü, Taşkent Belediye Başkanı Osman Arı, Kepez kaymakamı Hamdullah Suphi Özgödek, Taşkent Kaymakamı Mehmet Tıgılı, Antalya eski emniyet müdürü Feyzullah Aslan Pastacılar Odası Başkanı Kerim Üre ve Konyalı hemşerilerimizin katılımı ile ikram edildi. Dernek adına Süleyman Üre'nin konuşmasından sonra gelen misafirlerimiz kısa selamlama konuşması yaptılar. Katılımcılara plaketler verildi.

Dernek yetkilileri her ay bu tür organizasyonların devam edeceğini belirttiler.

HAYAT REHBERİMİZ

Şeref ÇİLEK

seref_cilek@yahoo.com

“Küçümseyerek
surat asıp
insanlardan
yüz çevirme
ve yeryüzünde
böbürlenerek
yürüme! Çünkü
Allah, hiçbir
kibirli olanı,
övüngenini sevmez.”
(Lokman: 18. Ayet)

Sevgili Dostlar; bir gül to-
murcuğu gibi masum, se-
vimli, tertemiz doğan in-
san, sonra taze bir gül gibi açılır
çevresine güzellikler saçar. Ne
var ki, belli bir zaman sonra ya-
vaş yavaş temizliğini kaybeder,
manevi kirlenme başlar. Kaybe-
dilen güzelliklerin yerini çirkin-
likler doldurur. Ne garip ki ken-
disi bunun farkında bile değildir.
Farkında olanlar uyarsa bile dik-
kate almaz, hatasında ısrar eder.

En basit eşyanın, makinenin,
cihazın bile kullanma kılavuzu
vardır. Kullanma kılavuzunu
ürünün imalatçısı hazırlamış-
tır. Yanlış kullanımlara karşı
oluşabilecek zararları belirtir.
Bir gömleğin, bir kazağın na-
sıl yıkanacağı, nasıl ütüleneceği
üreticisi tarafından tanımlan-
mıştır. İnsanı yaratan yüce Al-
lah (c.c.) yaşama kılavuzu ola-
rak kutsal kitapları indirmiştir.
İlk İnsan İlk Peygamber Âdem
(as) ile başlayan uyarılar devam
edegelmiştir. “Ey Âdem! Sen ve
eşin cennette kalın. Dilediğiniz
yerden yiyeceksiniz. Fakat şu ağaca

*yaklaşmayın. Yoksa zalimlerden
olursunuz.” (A’raf: 19. Ayet)*

İşte, Hayat Rehberimiz Kut-
sal Kitabımız Kur’an-ı Kerim-
den bazı uyarılar...

Yalan söyleme: “Her yalancı
ve günahkâr kişinin vay haline!
(Casiye Suresi: 7. Ayet) Ey iman edenler!
Yapmayacağınız şeyleri niçin
söylüyorsunuz? (Saff: 2. Ayet) Yapma-
yacağınız şeyleri söylemeniz,
Allah katında büyük gazap ge-
rektiren bir iştir.” (Saff: 3. Ayet)

Ara Bozma: “Kim güzel bir
(işte) aracılık ederse, ona o işin
sevabından bir pay vardır. Kim
de kötü bir (işte) aracılık ederse,
ona da o kötülükten bir pay var-
dır. Allah’ın her şeye gücü yeter.
(Nisa: 85. Ayet)

Düzene sokulduktan sonra
yeryüzünde bozgunculuk yap-
mayın. Allah’a (azabından) kor-
karak ve (rahmetini) umarak dua
edin. Şüphesiz, Allah’ın rahmeti
iyi ve yararlı işleri en güzel şe-
kilde yapanlara yakındır.” (A’raf:
56. Ayet)

Başa kakma: "Ey iman edenler! Allah'a ve ahiret gününe inanmadığı hâlde insanlara gösteriş olsun diye malını harcayan kimse gibi, sadakalarınızı başa kakmak ve gönül kırmak suretiyle boşa çıkarmayın. Böylesinin durumu, üzerinde biraz toprak bulunan ve maruz kaldığı şiddetli yağmurun kendisini çıplak bıraktığı bir kayanın durumu gibidir. Onlar kazandıklarından hiçbir şey elde edemezler. Allah, kâfirler topluluğunu hidayet eerdirmez." (Bakara 264. Ayet)

Kendini Beğenme (Kibir): "Yeryüzünde böbürlenerek yürüme. Çünkü sen yeri asla yaramazsın, boyca da dağlara asla erişemezsin." (İsra: 37. Ayet)

"Küçümseyerek surat asıp insanlardan yüz çevirme ve yeryüzünde böbürlenerek yürüme! Çünkü Allah, hiçbir kibirleneni, övüngenini sevmez." (Lokman: 18. Ayet)

Çekememezlik (Hased): "Allah'ın, kiminizi kiminize üstün kılmaya vesile yaptığı şeyleri (haset ederek) arzu edip durma-

yın. Erkeklere kazandıklarından bir pay vardır. Kadınlara da kazandıklarından bir pay vardır. Allah'tan, O'nun lütfunu isteyin. Şüphesiz Allah, her şeyi hakkıyla bilendir." (Nisa: 32. Ayet)

Cimrilik: "Eli sıkı olma, büsbütün eli açık da olma. Sonra kınanır ve çaresiz kalırsın. (İsra: 29. Ayet) Allah'ın kendilerine lütfundan verdiği nimetlerde cimrilik edenler, bunun, kendileri için hayırlı olduğunu sanmasınlar. Hayır! O kendileri için bir şerddir. Cimrilik ettikleri şey kıyamet gününde boyunlarına dolanacaktır. Göklerin ve yerin mirası Allah'ındır. Allah, yaptıklarınızdan hakkıyla haberdardır." (Al-i İmran 180. Ayet)

Müsriflik (İsraf): "Ey Âdemoğulları! Her mescitte ziyaretinizi takının (güzel ve temiz giyinin). Yiyeceğin için fakat israf etmeyin. Çünkü O, israf edenleri sevmez." (A'raf: 31. Ayet)

"Akrabaya, yoksula ve yolda kalmış yolcuya haklarını ver, fakat saçıp savurma." (İsra: 26. Ayet)

"Çünkü saçıp savuranlar şeytanların kardeşleridir. Şeytan ise Rabbine karşı çok nankörlük etmiştir." (İsra: 27. Ayet)

"Eli sıkı olma, büsbütün eli açık da olma. Sonra kınanır ve çaresiz kalırsın." (İsra: 29. Ayet)

İftira Etme: "İffetli ve (haklarında uydurulan kötülüklerden) habersiz mü'min kadınlara zina isnat edenler, gerçekten dünya ve ahirette lânetlenmişlerdir. İşlemiş oldukları günahtan dolayı dillerinin, ellerinin ve ayaklarının kendi aleyhlerine şahitlik edecekleri günde onlara çok büyük bir azap vardır." (Nur: 23, 24. Ayet)

"Mü'min erkekleri ve mü'min kadınları işlemedikleri şeyler yüzünden incitenler, bir iftira ve apaçık bir günah yüklenmişlerdir." (Azzhab: 58. Ayet)

Haksız Kazanç (Hırsızlık, Rüşvet vb.): "Aranızda birbirinizin mallarını haksız yere yemeyin. İnsanların mallarından bir kısmını bile bile günaha girerek yemek için onları yetki sahiplerine (rüşvet olarak) veremeyin." (Bakara: 188. Ayet)

Alay Etmek (Başkalarını Küçük Düşürme): "Ey iman edenler! Bir topluluk bir diğelerini alaya almasın. Belki onlar kendilerinden daha iyidirler. Kadınlar da diğer kadınları alaya almasın. Belki onlar kendilerinden daha iyidirler. Birbirinizi karalamayın, birbirinizi (kötü) lakaplarla çağırmayın. İmandan sonra fasıklık ne kötü bir namdır! Kim de tövbe etmezse, işte onlar zâlimlerin ta kendileridir." (Hucurat: 11. Ayet)

Fuhuş (Zina): "Zinaya yaklaşmayın. Çünkü o, son derece çirkin bir iştir ve çok kötü bir yoldur." (İsra: 32. Ayet)

İnananlar arasında hayâsızlığın yayılmasını arzu eden kimseler var ya; onlar için dünya ve ahirette elem dolu bir azapvardır. Allah bilir, siz bilmezsiniz." (Nur: 19. Ayet)

Aşırı Menfaatçi: "Bilin ki, dünya hayatı ancak bir oyun, bir eğlence, bir süs, aranızda karşılıklı bir övünme, çok mal ve evlat sahibi olma yarışından ibarettir. (Nihayet hepsi yok olur gider). Tıpkı şöyle: Bir yağmur ki, bitirdiği bitki çiftçilerin hoşuna gider. Sonra kurumaya yüz tutar da sen onu sararmış olarak görürsün. Sonra da çerçöp olur. Ahirette ise (dünyadaki amele göre ya) çetin bir azap ve (ya) Allah'ın mağfiret ve rızası vardır. Dünya hayatı, aldandırı metanıdan başka bir şey değildir." (Hadid: 20. Ayet)

"Rabbinin rahmetini onlar mı bölüştürüyorlar? Dünya hayatında onların geçimliklerini aralarında biz paylaştırdık. Birbirlerine iş gördürmeleri için, (çeşitli alanlarda) kimini kimine, derece derece üstün kıldık.

Rabbinin rahmeti, onların biriktirdikleri (dünyalık) şeylerden daha hayırlıdır." (Zuhruf: 32. Ayet)

"Ne mallarınız ne de çocuklarınız, sizi bizim katımıza daha çok yaklaştıran şeylerdir! Ancak iman edip salih amel işleyenler başka. İşte onlar için işlediklerine karşılık kat kat mükâfat vardır. Onlar cennet köşklerinde güven içindedirler." (Sebe: 37. Ayet)

"Allah, rızkı dilediğine bol verir; (dilediğine de) kısar. Onlar ise dünya hayatı ile sevinmektedirler. Hâlbuki dünya hayatı, ahiretin yanında çok az bir yararlanmadan ibarettir." (Ra'd: 26. Ayet)

Gösteriş yapmak (Riya): "Bunlar, mallarını insanlara gösteriş için harcayan, Allah'a ve ahiret gününe de inanmayan kimselerdir. Şeytan kimin arkadaşı olursa, o ne kötü arkadaş-tır." (Nisa: 38. Ayet)

"Bunlar, Allah'a ve ahiret gününe iman etselerdi ve Allah'ın verdiği rızıktan (gösterişsiz olarak) harcasalardı, kendilerine zarar gelirdi? Allah, onları en iyi bilendir." (Nisa: 39. Ayet)

"Yazıklar olsun o namaz kılanlara ki, Onlar namazlarını ciddiye almazlar. Onlar (namazlarıyla) gösteriş yaparlar." (Ma'un: 4,5,6. Ayet)

Suizan da Bulunma (Önyargılı): "Ey iman edenler! Allah yolunda sefere çıktığınız zaman, gerekli araştırmayı yapın. Size selâm veren kimseye, dünya hayatının geçici menfaatine (ganimete) göz dikerek, "Sen mü'min değilsin" demeyin. Allah katında pek çok ganimetler vardır. Daha önce siz de öyle idiniz de Allah size lütufta

bulundu (müslüman oldunuz). Onun için iyice araştırın. Çünkü Allah, yaptıklarınızdan hakkıyla haberdardır." (Nisa: 94. Ayet)

Hile (Kandırma, aldatma): "Ölçüde ve tartıda hile yapanların vay hâline! Onlar insanlardan (bir şey) ölçüp aldıkları zaman, tam ölçerler. Fakat kendileri onlara bir şey ölçüp, yahut tartıp verdiklerizaman eksik ölçüp tartarlar." (Mutaffifin: 1, 2 ve 3. Ayet)

Dedikodu (Gıybet): "Mal toplayan ve onu durmadan sayan, insanları arkadan çekiştiren, kaş göz işaretiyle alay eden her kişinin vay hâline!" (Hümeze: 1 ve 2. Ayet)

"Ey iman edenler! Zannın birçoğundan sakının. Çünkü zannın bir kısmı günahdır. Birbirinizin kusurlarını ve mahremiyetlerini araştırmayın. Birbirinizin gıybetini yapmayın. Herhangi biriniz ölü kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı? İşte bundan tiksindiniz! Allah'a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz Allah tövbeyi çok kabul edendir, çok merhamet edendir." (Hucurat: 12. Ayet)

Sevgili Dostlar; Allah (c.c.) uyarıcı göndermeden azap etmem diyor.

"Kim doğru yolu bulmuşsa, ancak kendisi için bulmuştur; kim de sapmışsa kendi aleyhine sapmıştır. Hiçbir günahkâr; başka bir günahkârın günah yükünü yüklenmez. Biz, bir peygamber göndermedikçe azap edici değiliz." (İsra: 15. Ayet)

Kanunlarda suç olarak tanımlanmamış ve cezası belirtilmemiş eylem için mahkemeler ceza vermiyor.

Guguruk İmparatorluğu

79. Sayıdan Devam...

Nurettin Özel

6 Ağustos 2018

Serik-Antalya

Tüccarlar kervanlarında ki develeri çoğaltmışlar, develerde rengarenk kumaşlar, kılıçlar, baltalar, testiler çömlekler, halılar, marangozların yaptıkları, senitler oklavalar, hatta çocuk beşikleri yüklüymüş... üzerinde doğu Guguruk İmparatorluğu yazan kılıçlar, rengarenk kumaşlar batı Guguruk İmparatorluğunda satılmaya başlayınca İmparator büyük oğulun dikkatini çekmiş olanlar, hemen doğu Guguruk toprakları üzerinde olan bitenleri öğrenmek için en sadık adamlarını yola çıkarmış...

Doğu Guguruk İmparatorluğu tüccarlarının kervanlarının develeri yüklü gidiyor, geri dönerken de yün, kıl, iplik gibi ham maddelerle yüklü dönüyorlarmış...

Okullarda yetişen öğrenciler, kendilerine bir meslek edinirken, alın teri ile helal kazanmayı, dürüstlüğü, yalan söylememeyi,

can taşıyan herkesin allah katında eşit olduğunu üstünlüğün güzel ahlak sahibi olmakla, hasetlikten uzak kadın erkek kardeşçe yaşamasını da öğrenmişler...

Küçük oğul yanında baş veziri ve çocukluk arkadaşı ile birlikte, köyden köye kentten kente dolaşıp at üzerinde dolaşıp ortaklarından hazinenin hakkı olan kazanlarını toplarken, baş vezir atölye sahiplerine biz hazine payımızı aldık, sizde alın terinizin hakkını aldınız ama üçüncü ortağımızın hakkını da ayırmalıyız atölye sahipleri tam üçüncü ortakta kim diye diye itiraz edecekken, baş vezir, iki kişi ticari bir ortaklık kurar ve hak tutularak çalışırlarsa allah üçüncü ortağınız benim diyor bunu duymadınız mı deyince, fakirin fukaranın yaşlıların hakkı da ayrılıyormuş ve tek tek ayaklarına kadar gidilerek ödeniyormuş hakları...

Batı Guguruk İmparatorunun gönderdiği adamları doğu Guguruk İmparatorluğun topraklarına girince dağ geçitlerinin en dar boğazlarında taş duvar ustasının kalabalık bir ekiple hummalı çalışmalarını görünce şaşırmışlar, hele bu çalışmayı bir çok dar boğazda çalışılır görünce iyice dikkat kesilip inmişler atlarından ve sormuşlar ustalara nedir bu çalışma, düşman saldırıları için set mi yapıyorsunuz diye sorunca gülmüşler ustalar, biz bir barış ülkesiyiz, düşmanlarımızda yoktur demişler, o zaman neden bu devasa duvarları yapıyorsunuz diye kendilerine sorulunca da, bu duvarlar su toplamak için demiş ustalar, şu cılız dere ile mi dolacak bunca vadi diye sorunca da, siz bakmayın bu cılız dereye, kısın karları eriyip nisan yağmurları yağmaya başlayınca bu dereler aslan kesilir beyim, yazın sıcağında kurak topraklardaki ağaçlara ve ekinlere can suyu olurlar sonra diyerek devam etmişler işlerine

Hele hele hepsinin o dağ yolunda hastalanıp ölümle yüz yüze geldikleri zaman bir at arabası üzerinde hemşiresi ile doktoruyla ilaçlarıyla gezici seyyar şifa hastaneleri imdatlarına yetişip onları tedavi edince iyice şok olmuş batı Guguruk tan gelen gözlemciler... doğu Guguruk İmparatorunun emriyle tıp alanında daha gelişmiş ülkelere gönderilen öğrenciler, tabip olup ülkelerine dönünce bu seyyar şifa hastahaneleri kurulmuş ve köy köy dolaşmaya başlamışlar halkı sağlık taramasından geçirerek şifa dağıtıyorlarmış, böylelikle hem hastalıkların yayılmasını önüyor hem de sağlıklı insanların üretime daha çok katkı sağlamasını sağlıyorlarmış... çok

durmamış şifa hastanesi arabası, bizim gideceğimiz yerler var deyip ayrılmışlar batı Guguruk İmparatorunun adamlarının yanlarından... halbuki baba İmparator onbeşinci Guguruk zamanında da gelmişler bu toraklara, onların işi buymuş zaten halkın arasında dolaşmak, olup biteni, yapılan şikayetleri İmparatora bildirmekmiş görevleri, şimdide İmparator büyük oğulun emriyle gelmişler doğu Guguruk topraklarına, ama eskisi gibi atlarının ayaklarına sarılıp yardım dileyen insanlar yokmuş artık, dik duruyormuş hepsi, sadece hoş gelmişsiniz beylerimiz diyerek saygıyla baş eğiyorlarmış önlerinde, yoksulluktan şikayette yokmuş, dağ başındaki tek ev sakinleri bile ayran ikram ediyormuş büyük sinilerle çeşit çeşit yemek koyuyorlarmış önlerine...

O gün hem hastalıkları tam geçmediğinden hem de atlarının çok yorulduğundan bir çeşme başında konaklamışlar, tam güneş batmak üzere iken beş tane koyun sürüsü saymışlar dağların yamaçlarında... hatta sürünün birisini koyunları sulamak için çeşme başına indirmiş çoban...

Bu koyunların hepsi senin mi diye sormuş içlerinden birisi, hayır demiş çoban ortağım var beyim deyince ortağın da kim yakının mı diye sormuş bir diğeri, yok beyim biz fakir insanlardık, İmparatorumuz bize geldi, sermaye verdi ortak olduk, her sene hesap yaparız İmparator hazine payını alır bizde kendi payımız deyince... peki ölen kalanlar diye sorusuna devam eder adam, pek ölen olmaz beyim der çoban, İmparatorun gezici baytarları var, her sürüye bir ayı geçmez gelir, koyunların suyuna ilaçlar katar, kontrol eder gider demiş...

karşı dağın yamaçlarında asker nezaretinde çalışan kalabalığı gösterir diğer biri, o insanlar ne yapıyorlar orada peki diye sorunca, gülmüser çoban, onlar zindan mahkumları beyim, İmparatorumuz başa gelir gelmez zindandaki mahkumları çıkardı, kıraç yamaçlara ağaç dikeyorlar, verimli toprak yamaçlara da üzüm bağı dikeyorlar, çalıştıkları içinde tabi mahkumluk süreleri yarıya iniyor demiş çoban, peki İmparatorunuzun sarayı nerede diye sormuş kafilenin başı, bir kakhaha atmış çoban onun sarayı insanların kalbidir beyim, İmparatorumuz orada yaşar...çünkü o babası gibi çakal değil, dünya malına pek önem vermez demiş... suyunu içen koyunlar dağa doğru yönelince de çoban hoşça kalın beyim diyerek kalkmış koşuşturmuş arkalarından...

İçlerinden biri koca İmparatorumuza çakal dedi hemen kellesini alıp İmparatorumuza götürelim mi deyince bizim görevimiz kelle almak değil, kelle alınacaksa onu askerler yapar demiş başlarındaki.. sonra da eklemiş geri dönelim diyerek, dağdaki çoban bile böyle konuşursa daha araştırılacak bir şey kalmamıştır deyip batı Guguruk İmparatorluğuna doğru sürmüşler atlarını...

Doğu Guguruk İmparatoru başa gelir gelmez bütün baba İmparatorun tüm memurları ve idarecileri hepsi batı İmparatorluğuna göç ettiklerinden tüm eski İmparatorluk binaları boşmuş, bunların çoğunu okul yapılmış, birçoğu da sanat atölyeleri yapılmış bunun için İmparator küçük oğulun işi çokmuş, bu yüzdende bir türlü evlenmeye vakit bulamamış, baş vezir efendim evlenin size bir velihat

gerek deyince onunda vakti var deyip atlatıyormuş hep. Bir gün dağda giderken büyük bir toprak yığının yanında çalışan birkaç işçi görmüşler ve yanlarına doğru sürmüşler atlarını... Bugün ot tuğla ya da dolu tuğla dediğimiz tuğla üretimi yapan insanlarmış onlar, tahta kalıplar içine doldurulan kırmızı çamur iyice sıkıştırılarak kalıba vuruluyor sonrada daha önce ıslatılarak kayganlık sağlanan kalıptan düz bir zemine boşaltılıyor, orada birkaç gün kuruyan çamur tuğla daha sonra pişirilmek üzere yığılan büyük bir yığına istifleniyormuş.

Baş vezir buradan eski binaları tamiri için tuğla almalıyız efendim deyince İmparator atından inmiş, tuğlalarının fiyatı nedir diye sormuş kadına, kadın ben hesap bilmem beyim kızımı çağırayım diyerek tuğla kesen kızına seslenmiş, kız gelmiş kaç tuğla alacaksınız efendim diye sorar İmparatora, İmparator sıcaktan başını ıslak bir bezle örtten kız başındaki bezi açınca tüm güzelliği ile kendini göstermiş, kızın karşısında İmparatorun dili tutulmuş sanki, baş vezir hemen anlamış İmparatorun kızı abayı yaktığını, ve hemen sormuş kızı

babanız nerede kızım diye sormuş kızı, ne edeceksin babamı diye sert çıkmış kız, ne edeceğim seni İmparatorumuza eş olarak isteyeceğim, İmparatoriçe olmak istemez misin deyince gülmüş kız, benimle dalga geçme babalık, koca İmparator benim gibi tuğla işçisi bir kızı neylesin deyince, İmparator sözünü kesmiş kızın, İmparator çocuklarının anası olacak güçlü kuvvetli yiğit bir kadın istiyor ama demiş... babamız zindandadır, İmparatorunuz gelsin kızımı kendine eş olarak beğenirse bize söz düşmez demiş kadın... İmparator benim ana deyince eli ayağına dolaşmış kadının, babaları hemen zindandan çıkartılıp bir hafta içinde basit bir köy düğünü ile evlenmiş İmparator...

Bunu duyan batı Guguruk İmparatoru büyük oğul soluğu babasının yanında almış, gönderdiği gözlemcilerin anlattıklarının yanına da eklemeler yaparak, basit bir işçi kızla evlenmiş bu İmparatorluk geleneklerine aykırıdır diye saymış dökmüş içinde ne varsa, baba İmparator on beşinci Guguruk çobanın İmparatorumuz babası gibi çakal değil deyişine katıla katıla gülmüş...

Ben ordumu toplayıp doğu Guguruk İmparatorluğuna savaş açacağım baba deyince birden suratı değişmiş baba guguruğun.. Savaş açmak için bir neden yok diyerek sert konuşmuş...

Böyle diyorsun ama dahası var baba, sevgili küçük oğlun bundan sonra İmparatorluğunu halkın seçimi ile yapacaktı, halk kimi seçerse o İmparator olacaktı, adalet karşısında halktan basit bir insanla eşit şartlarda yargılanacaktı, bunları nasıl kabul edersin diyerek küçük kardeşine olan öfkesini kusmuş babasının suratına...

Her şeyden haberdarım demiş baba Guguruk, ta baştan beri her şeyden haberdarım, onu da takip ediyorum senide takip ediyorum, ikinizin de bırakın yaptıklarınızı nefes sayınızdan bile haberdarım, o İmparatorluğunu sevgi üzerine kurdu, adalet üzerine kurdu, sevgi ve adalet üzerine kurulan hiçbir yapı yıkılmaz, ama sen kılıcının keskinliğine güvenerek, etrafındaki dalkavuklara ve soytarlara güvenerek, gücüne güvenerek baskı üzerine kurdun, baskıya maruz kalan her şey bir an gelir baskıyı kaldırmaz parçalanır sevgili oğlum,

biliyorum kardeşinin keskin kılıçları rengarenk dokuma kumaşları önüne konunca hasetlik yaptın, onu çekemedin çünkü senin yapmayı bile düşünemediğin şeyleri o yaptı, ve başardı.. Ben de adamlarımdan raporlar alıyorum, o çorak doğu Guguruk İmparatorluğunun bozkır toprakları yem yeşil olmuş, zindandaki mahkumlara ağaç ve bağ diktirmiş, bütün sanatkarlarla bire bir ortaklık kurarak onlara sermaye verip üretim yaptırmış, tüccarlarına sattırıp, hazinenin payını alarak adamların ustalık haklarını kendilerine vermiş, yaptırdığı sulama bentleri ile kuru ot bile bitmeyen ovalarında bire on, bire yirmi veren buğday başakları yetiştirmiş, hazinesi altınla dolu, ya sen ne yaptın sevgili oğlum, birkaç kendine karşı düzenlenen isyan vakasını bastırmaktan başka ne yaptın... koskoca batı Guguruk İmparatorluğunun verimli topraklarına kin ve nefret tohumları ektin, şimdi ayağına batan dikenler o tohumların dikenleridir, kardeşine savaş açarsan karşında beni bulursun git şimdi yıkıl karşımdan diyerek kovmuş oğlunu... Kovmuş kovmasına da baş vezirine de emir vermiş bunun attığı her adımdan haberim olacak diye...

Dediğini yapmış büyük oğul etrafına topladığı ve büyük vaatlerle kandırdığı binlerce asker toplamış, hepsi zırhlıymış ve ellerinde doğu Guguruk İmparatorluğunun ustalarının su verip çelikleştirdiği keskin kılıçlar, üzerlerinde yine doğu Guguruk İmparatorluğunun askerler için dokuduğu kumaştan dikilen elbiseleri varmış, hatta atlarının nalları bile doğu gugurup İmparatorluğu damgasını taşıyormuş.

Doğu Guguruk İmparatorluğuna tez ulaşmış haber, küçük oğul asla abisine ve kardeş halklarla savaşımayacağına dair haber gönderse de, abisi vaz geçmemiş savaştan, doğu Guguruk İmparatorluğunun yetişmiş savaş taktiği ustası subayları, cengaver askerleri, ellerinde kendilerinin ürettiği kılıçlar, çok yeni ürettikleri tam isabet hedef tutturarak oklarla, seher vakti yola çıkıp taktik gereği savaşı kabul etmeyi düşündükleri vadide yatmışlar pusuya... batı Guguruk askerleri ufukta görüldüğü an güneş ortalığı yeni aydınlatıyormuş ve güneşe doğru geliyorlarmış... ok atma mesafesine yaklaşıncı ilk önce uyarı atışları yapmış okçular, güneşten tam hedefi göremeden karşılık vermiş batı Guguruk askerleri... Batı Guguruk ordusu tam tava dedikleri sahaya girince dört bir yandan oklar yağmaya başlamış üzerlerine, ne yapacaklarını şaşırılmışlar bir çokları geri dönüp kaçarken kalanlar savaşımlar ama kısa bir süre sonra yenilgiyi kabul ederek teslim olmuşlar, esir düşmüş büyük oğul... onu savaş için kıskırtan dalkavuk vezirlerden hiç birisi yokmuş yanında hepsi kaçmışlar...

Doğu Guguruk İmparatoru küçük oğul yüksekçe bir yere çıkarak, yıllarca unutulmayacak bir konuşma yapmış...

Batı Guguruk İmparatorluğu ile doğu Guguruk İmparatorluğunu birleştiriyorum diyerek başlamış söze, bundan sonra İmparatorluğumuzun adı büyük Guguruk İmparatorluğu olacak, eski Guguruk İmparatorluğu yasalarının hepsi hükümsüz olmuştur, bundan sonra büyük Guguruk İmparatorluğunun yasaları ile idare edileceksiniz,

Yasalarımız benim isteğim ya da İmparatorluğun gücünü kullanarak yapılan yasalar değil, yasaların hepsi yaratıcımızın bizlere elçileri aracılığı ile gönderdiği kutsal kitaptan alınmıştır.

Buna göre bundan sonra İmparatorluk babadan oğula geçmeyecektir, ben onaltıncı Guguruk olarak Guguruk hanedanının son İmparatoruyum, bundan halk kimi başında görmek istiyorsa kendi reyi ile onu seçecek ve ben dahil hepimiz ona itaat edeceğiz...

Bundan sonra impartor dahil, zindandaki en azılı katil ile, dağdaki çoban ile, zengin ile fakir ile bütün insanlar İmparatorluğum nezdinde ve kanunlarım karşısında eşit haklara sahiptir.

Her insan bizim dinimizden olsun ya da olmasın doğduğu andan itibaren bu haklara sahiptir... Yargılanıp hüküm vermeden hiç kimse suçlu değildir. Yalan söyleyerek menfaat temin edenin, adaletsiz iş yapanın, adam öldürmenin ve hırsızlık yapanın cezası büyüktür bunlar büyük Guguruk İmparatorluğunun yasalarıdır gibi uzun bir konuşma yaptıktan sonra askerlerine dönüyoruz diye emreder, doğu Guguruk ordusu toparlanıp geri dönerken, savaşta yenilmiş batı Guguruk İmparatoru sağ kalan askerleri ile küçük kardeşinin üzerine tekrar saldırmak istemiş, ama askerler yerlerinden bile kıpırdamamışlar...

Güneş batmak üzereymiş, güneş batınca da gece bütün kötülüklerin üzerini kapatmış dedi dedem, ben merakla sonra ne olmuş diye sordum, dedem sonrası yok iyilik kazanmış işte dedi ve kestirip attı... -SON-

Celil Biçer

Tevfik BİÇER

Celil ismi rahmetli Salih dedemin babasından geliyor. Babamın ad aldığı isim Salih Biçer'dir. Rahmetli dedem 1894'te, Babam Celil Biçer 1929, amcam Ali Biçer 1933 yılında Çetmi'de doğmuşlar. Rahmetli dedem Salih biçer köyde marangozluk yaparken babam, amcam Ali Biçer ile baba mesleğine küçük yaşta başlamışlar. Balta, keser bıçkı ile ağaçları işleyerek marangoz olmuşlar. O günün şartlarında mesleklerini ilerletmek için 19 Mayıs 1946'da Karaman'a göç etmişler. Karaman'da marangozluk işlerine devam etmiş ve orada ev yapmışlar kendilerine dükkan açmışlar. 1954 yılında ben dünyaya gelmişim. 1957'de rahmetlik kardeşim Salih, 1959'da şu an baba mesleğine devam eden kardeşim Mehmet aynı işe devam ederken, genç yaşta rahmetli olan 1963 doğumlu kardeşim Mustafa var.

Ben, 1970 yılında Karaman'dan Konya'ya öğrenimimi devam ettirmek için geldim. 1973 yılında Konya Sanat Enstitüsünden mezun oldum. 1974 yılında Karaman'dan babamla Konya'ya göç ettik. Bu arada mesleği bıraktılar ufak bir dükkân

açtık. Ama rahmetlik babam yapamıyordu. 1975 yılında Konya Şeker fabrikasında işe başladım. Kardeşim rahmetli Salih toptan gıdacılarda çalışmaya başladı. Rahmetli babam iki kardeşimiz ile birlikte mesleğe kaldığı yerden devam etti.

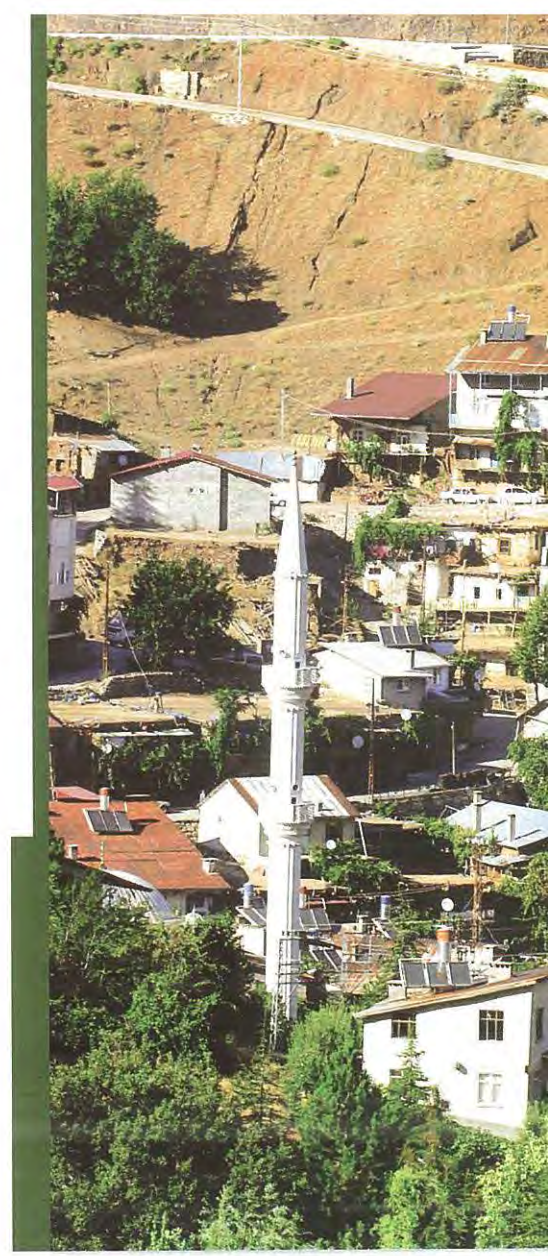
1979 yılında kendimize ait ev yapımına başladık. 1980'de evi bitirerek oturduk. 1988'de hacı oldu. 1999'da kardeşim Mustafa'yı, 2010'da amcamı, iki hafta sonra kardeşim Salih'i bir kalp krizi sonrası kaybettik.

Babamın annesi Nöğmenler'den. Yirik Emine'dir. Öz halası olur. Yusuf ve Ahmet Yalçın ise dayıoğlu olurlar. Karaman'da, Taşkent'te (Kayın valide) ve Ermenek'de de halalarımız vardı...

Rahmetli babam Celil Biçer Hayır yapardı yardımseverdi. Hiç namazını geçirmez, saatlerce Kuran okur, köylülerini gördüğü zaman mutlu olurdu. Allah ebediyete intikal edenlerin mekânlarını cennet eylesin. 89 yıllık bir ömür. 18.08.2018'de hakka yürüdü. Şimdi annem 85 yaşında. Anneme Allah c.c. hayırlı ömürler versin.

KÖY BİTTİ

Devletin, köylerdeki yeni yapılaşmayı gözetim altında yürütmek üzere bir girişimde bulunacağına dair haberler çıktı geçenlerde. Birileri köyün kalmadığını söylesin o arkadaşlara.

Ahmet Murat ÖZEL

Köyümüz, Toros dağlarının en derinine gömülüp orada unutulmuş gibi duran bir köy. Köye, köylülerin “boğaz” dediği daracık bir kanyondan giriliyor.

Kayaların sağda solda izin verdiği mendil kadar toprak parçaları dışında ekip kaldıracak toprak yok. Kışları kar yağınca en yakındaki kasabayla bile irtibatı kesilen, kendi kendine yetemeyen, hayvancılık yapmaya müsait ne bir mera, ne de düz alanı bulunan, okulsuz, doktorsuz bu köye her gittiğimde, atalarımın burayı niçin tercih ettiğini sorar dururum. Güvenlik arayışı mıydı acaba? Birilerinden saklanmak mı icap etmişti?

Ama köyün bir yirmi sene önceki manzarası, bütün bu yoksulluk hikayesini alt üst edecek güzellikteydi de. Köyün ortasından Göksu ırmağı geçiyordu. Suyu tatlı, buz gibi soğuk ve delişmendi. Irmağın iki yanına serili yeşillik, köyün baktığı vadiyi boydan boya kilometrelerce dolduruyordu. Irmağın her iki yanındaki küçürek toprak parçalarını köylüler bostana çevirmişlerdi. Hayatımda yediğim en lezzetli patatesler, fasulyeler, mısırlar oradaydı. Irmağın kavisler çizerek küçük göletlere dönüştüğü yerlerde, balıklar birikirdi. Bu tatlı su balıklarını sepetlerle yakaladığımızı hatırlarım. Köyün çıkışında Göksu canlanıyor ve

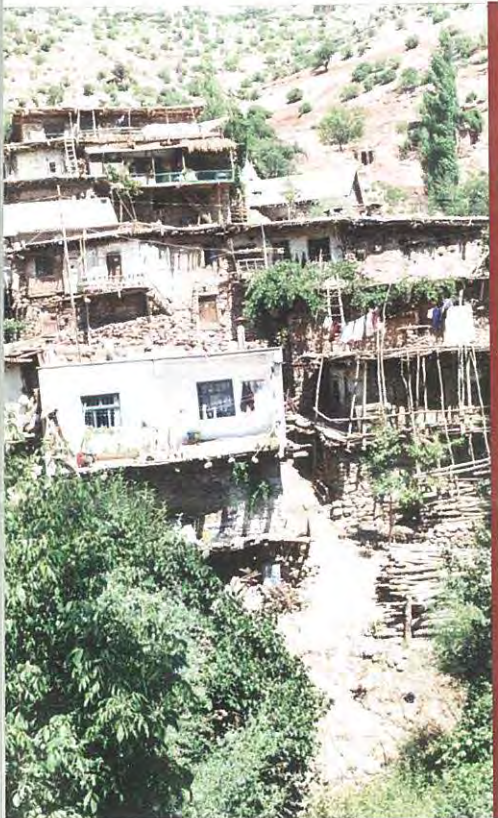

köye hallice bir şelale armağan ediyordu. Köy sarp bir vadiye yerleşmek zorunda olduğu için, evler merdiven gibi kademelenmişti. Her bir evin toprak damı üstteki evin avlusu gibiydi. Köyün içinde katır ve eşeklerin geçebileceği küçük patikalar dışında yol da yoktu. Ancak labirent gibi örülmüş daracık yolları ve gizli merdivenleriyle dolaşılabilir bir yerdi köy.

Evlerde taş, toprak ve ağaç dışında bir malzeme kullanılmamıştı. Basit, konforsuz, alt katı mutlaka hayvanlara ayrılmış evlerdi bunlar. Yılda bir kez köye giden biz apartman çocukları için bu evler çok anlaşılabilir zorluklar içerirdi. Ama

her evin, Göksu'nun içinden süzülerek geçtiği yeşil vadiye bakan bir balkonu mutlaka olurdu. Çiçeklerle, asma yapraklarıyla süslenmiş bu balkonlar, evlerin, sokakların, köyün yoksulluğunu bir kalemde siler, her seferinde köylüyü köyüne ustaca bağlayan büyüğü tazelerdi. Belki de atalarım güzele düşkünlüler. Yani belki de güvenlik kaygısıyla değil, güzellik arzusuyla bu köye yerleşmişlerdi. Azla yetinmeye zorlayan ama dünyanın en güzel vadilerinden birini vadeden, karını tam doyurmayan ama dünyanın en güzel havasını ve suyunu sunan bu köye, hesapsız, kitapsız, yani aşık olarak bağlanmış olmalıydılar.

Yirmi sene kadar önce, bir gün rahmetli amcamla balkonda oturmuş çene çalıyorduk. Köyde iki üç tane çinko damlı ev görünüyordu. Amcamın yukarılardaki evinden vadiye doğru bakınca, bu damlar güneş vurdukça parlıyor, köyün alışılageldiğimiz toprak rengi suratında, eğreti altın ve gümüş dişler gibi bakana rahatsız ediyordu. **“Kimin bu evler amca?”** dedim. **“Onlar holdingler yeğenim.”** dedi amcam. O gün güldük geçtik ama seneler içinde, amcamın gayri ihtiyari söyleyiverdiği bu kelimenin, hangi derin çelişkiden geldiğini görür gibi oldum. Yanlış telaffuz ettiği **“holding”** kelimesi, türedi zenginliğin, açgözlülüğün, gü-

zelliği paraya, geleneği yapıntı olana tercih etmenin hepsini birden temsil ediyordu. Ama daha vahimi, holding aynı zamanda bütün bu sapmalardaki muhafazakar rengi de ima ediyordu. Çünkü Konya'nın bu dağ köyünde yaşayan bu yoksul köylü holding kelimesini, Konya'da o yıllarda peş peşe onlarcası kurulan muhafazakar holdinglerden öğrenmişti.

Uzun hikaye. Ama şu kadarını söyleyelim: Köye holding zihniyeti hakim oldu. Çinko dam toprak damı, asfalt patikayı, şişe su Gürlevik suyunu yendi. Amcamın bağının da bulunduğu, karşı yakadaki bağlar bozuldu; ahlatlar ilgisizlikten kurudu. Bu arada köy yoksul görünümünü alt etti. Fırın, market, okul açıldı. Katırlar gitti, traktörler geldi.

Zenginliği ve konforu, çarpık olmayan, saygılı ve efendi bir biçimde temellük edebilseydi köy

ölmezdi. Ama öyle olmadı. Her şey birkaç on yıl içinde, çok hızlı, hiç düşünülmemiş, ölümüne histerik bir biçimde alt üst oldu. Köylü konfor istedi, karşılığında Göksu'nun suyunu, köyün terü taze havasını, dalından yenen meyvesini ve vadi manzarasını feda etti. Köydeki eski evler yıkılıp yerlerine üç-dört katlı apartmanlar dikildi. Eski köy düzeninde hiçbir ev bir diğer evin ışığını, güneşini, vadi manzarasını örtmezdi. Şimdi köy adeta nöbet geçiren bir deli gibi görünüyor. Ölçsüzce yükselen binalar birbirleriyle kavga ediyor.

Devletin, köylerdeki yeni yapılaşmayı gözetim altında yürütmek üzere bir girişimde bulunacağına dair haberler çıktı geçenlerde. Birileri köyün kalmadığını söylesin o arkadaşlara.

Ömer DARCAN

GÖKSEKİDEKİ TANDIR USTASI HALİS YAZICI

Insan oğlu çamurdan yaratıldığı gibi, dünya var oluşundan buyana aynı toprak ve çamurdan el sanatları devam ediyor. Bazen bir obje bazen çanak çömlek bazen de güveç için yapılan toprak tencereler.

Sanat ve fikirler ilerledikçe pişirme yöntemleri de gelişmiştir.

Köyümüzde bu pişirme sanatını yürüten Halis Yazıcı abimizdir. Baba mesleğini devam ettiren bin insan. Kendine has tekniği ile güzel bir tandır ocağı yapmış olup hünerini getirilen hamur içleri ile tandır yaparak göstermektedir.

Gökseki'deki bu gözde mekanı köy manzarası eşliğinde pişen tandırlarla kafada stres ve düşünceleri alıp, var oluşumuzu da hatırlatmaktadır. Gönül ehli bir insan olunca yaptığı hamur gibi mayalanı-

yor insan. E bunca yaş ve tecrübelerin

birikimidir tabi ki. Pişen tandırlar ocakta kızarıırken manızaların cevizlerin iğdelerin bağların yarpuz ve nanelerin ferahlatıcı ve rahatlatıcı parfüm tarzı hoş kokuları sizi bir anda yine köyü, köşe köşe gezmiş gibi keyfiyeti veriyor.

İnsan seçmeden gelen herkesi misafirperverliğini göstererek yolcu eden nadir bir insan. Adı gibi Halis bir tandır yemek isteyen

Gökseki'deki gönülleri fetheden mekanına zaman ayırmasını tavsiye ederim. Varlığın köyümüze değer katıyor

Halis Amca

Zaman mekan yer Gökseki.

Teşekkürler **Halis Yazıcı**

Yeni bir yazıda görüşmek dileği ile

EBEDİYETE İNTİKAL EDEN HEMŞEHDİLERİMİZE ALLAHTAN RAHMET DİLERİZ

FADİME KAVARACI

Şekir Abdullah kızı

AYŞE KARADENİZ

Ayşe Karadeniz, Eşe Baki Kılıçaslan'ın kızıdır. Rahmetli Tütü Hüseyin ile yaptığı evlilikten biri kız Hasan Hüseyin ve Kerim adında üç çocuğu dünyaya gelmiştir.. Eşinin vefat etmesi üzerine Hacı Karadeniz ile evlendi. Hacı Karadeniz vefat ettikten sonra beyin kanaması geçirdi ve hastaneye kaldırıldı. Birbuçuk aylık tedavisinin arkasından kurban bayramında vefat etti.

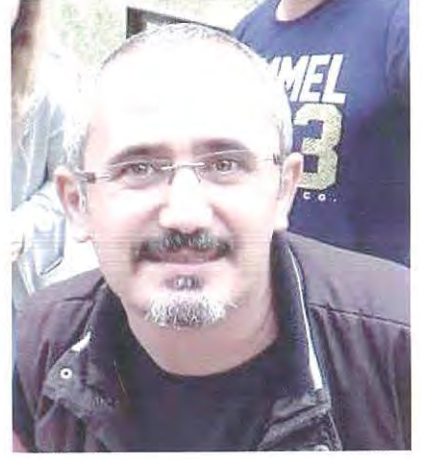

CELİL BİÇER

MEHMET YEŞİL

Rahmetli Yeşil'in oğludur. Kardeşleri Ahmet, Osman ve Alime'dir. İzmir Bornova'da oturuyordu.

RECEP BAYRAM

AYŞE YEŞİL

Hacı Mustafa'nın Mehmet babası. Bolaylı Akkız'dır onun anası

AYŞE YAZICI

MUSA POLAT

AYŞE POLAT

Doktorumuz

Mahmut Ovacık

Konya-Bozkır Ak Parti Belediye Başkan aday adayı

Mahmut Ovacık, 1969 yılı Konya'nın Bozkır ilçesi Kuşça köyü doğumludur.

Beş yaşına kadar Kuşça'da köyünde yaşadıkdan sonra, Babasının Almanya'da çalışması sebebiyle ailecek oraya giderler. Dört yıl Almanya'da ikamet neticesi Konya'ya geri dönerler.

İlkokulu Konya merkezde başlayıp Kuşça köyünde bitirir.

İstanbul Bayrampaşa da üç yıl hafızlık eğitiminin akabinde de dört yıl medrese usulü Arapça tahsili yaparak İslami ilimleri öğrenir..

İstanbul Gaziosmanpaşa ortaokul, Bakırköy İmam Hatip lise bölümlerini dışarıdan bitirip üniversite imtihanlarına girer.

Konya Selçuk Üniversitesi Tıp Fakültesini kazanır.

Tıp Fakültesini bitirir. Konya İçeri Çumra Sağlık Ocağında göreve başlar. Üç yıl burada çalıştıktan sonra kendi isteği ile Bozkır Devlet hastanesine tayinini çıkartır.

Bozkır da yedi yıl hizmet verirken, Bozkır Devlet Hastanesinde diyaliz ünitesinin kurulması çalışmalarına öncülük eder.

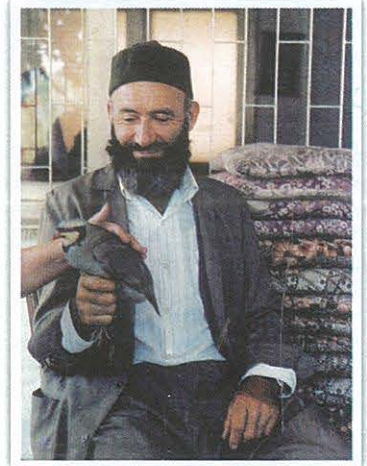
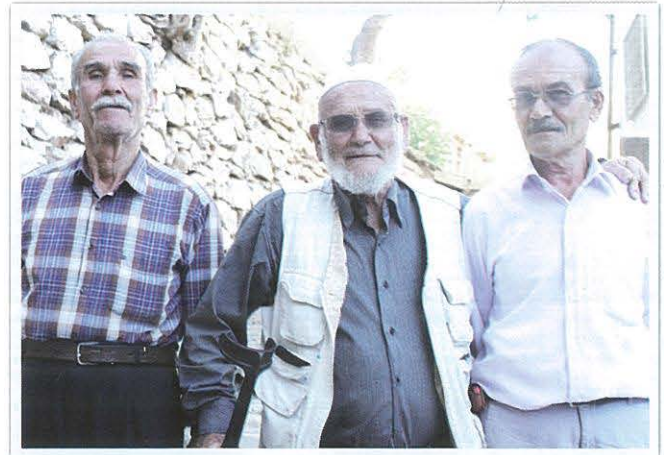
O yıllarda Bozkır'da boş kadro olmaması sebebiyle, Ereğli'de üç yıl görev yapar. Beş yıldır Taşkent ilçesi Entegre Devlet Hastanesinde Aile Hekimi olarak çalışmaktadır.

AK Parti Belediye Başkanı aday adaylığı sorulunca şu ifadeleri kullanıyor.

“İyi olan kazansın. Halka hizmet Hak’ka hizmettir. Konya’nın bu bölgesinin kültürünü, dilini, coğrafyasını, özellikle bütün insanlarını seviyor, tanıyorum. Ne istediklerini iyi biliyorum, gücümün yettiği oranda onların dertlerine deva olacak çalışmalar için yola koyulduk. Bozkır’lı bütün hemşerilerimin davamızı hakiki veçhesi ile tanıyıp bizi sahipleneceğini düşünüyorum.

Çalışma bizden tevfik ve inayet Cenab-ı Hak’tan’dır.”

Hemşehrilerimizden...

KERİM GÜVEN

Tandır Gelin

Halis YAZICI

1952 yılında ilkokul öğrencisiydim. Hocalarımız yaşlıların yanlarına gidip sohbetlerini dinlememizi ve onlara masal anlatmamızı önerirlerdi. Bir akşam dayım da kayın pederi olması nedeniyle, **Çamurcu Veli** lakabıyla şimdiki dayım oğlanları, **Hüsnü** ve **Ahmet Güçlü**'lerin dedeleri **Veli Çamurcu**'nun yanına gitmiştik. Mübarek çok mütevazi, çok alçakgönüllü biriydi. Ona masal anlatmasını rica ettim. Önce bana şu manileri söyledi.

*"Akşam oldu tandır gelin
Kandilini yandır gelin
Yanında yatan yiğidi
Kimdir bana bildir gelin"*

*"Akşam oldu tandırımışam
Kandilimi yandırımışam
Yanımda yatan yiğidi
Gül memeden emzirmişem"*

*"Hastayım attan inemem
İnsem de yine binemem
Ay karanlık yol gidemem
Aç kapıyı tandır gelin"*

*"Hastasın attan inersin
İnsen de yine binersin
Ay ışığı yol gidersin
Yolcu isen git yoluna"*

*"Aşağıdan gelen tatar
Kamçısına atar tutar
Garip olan nerde yatar
Aç kapıyı tandır gelin"*

Der ve kapı açılır.

*"Aşağıdan gelsin tatar
Kamçısını atar tutar
Garip olan handa yatar
Yolcu isen git yoluna"*

*"Derede arpa biçersin
Suyu nereden içersin
Etrafını seller alsa
Nereden gelir geçersin"*

*"Derede arpa biçirim
Suyu pınardan içerim
Etrafını seller alsa
Senin gibi ahmakları
Köprü kurar geçerim"*

*"Yaradandan gelir ferman
Dizlerimde yoktur derman
Mahmut çavuş sana kurban
Aç kapıyı tandır gelin"*

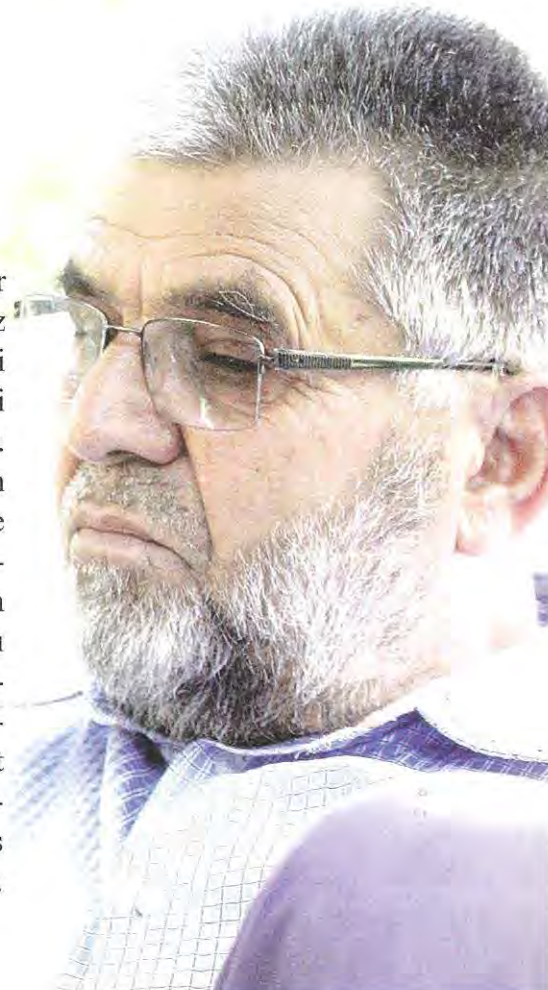
*"Yaradan'dan gelsin ferman
Dizlerinde olsun derman
Kolum yastık saçım yorgan
Gir koynuma Mahmut çavuş"*

ŞİMDİ ÖYKÜSÜNÜ ANLATALIM

Zamanla Mahmut isimli bir gençle Tandır Gelin isimli bir kız evlenirler. Evlendiklerinin ertesi günü Mahmut askere alınır. Tabi o zaman da zorlu savaşlar var. Meğer ilk gecede Tandır Gelin hamile kalır ve zamanı gelince bir oğlan doğurur. Mahmut, çavuş olarak savaşmaktadır. Oğlan 25 yaşına gelene kadar babasını görmez. 26. Yıl savaşan Mahmut hastalanır. Bu 25 yıl içinde hiç haberleşme yok. Nihayet Mahmut çavuşun hastalığı ağırlaşınca altına bir at verip terhis ederek memleketine gönderirler.

Uzun bir yolculuktan sonra **Mahmut Çavuş** evine gelir. Bakar ki ışık yok. İlk dörtlüğü söyleyince kandil yanar. Bakar ki Tandır gelinin yanında bir genç var. Beyitle sorulan soruya Tandır Gelin beyitle cevap verir. **"Gül memeden emzirmişem"** kelimesini duyan **Mahmut Çavuş** oğlu olduğunu öğrenir. Son dörtlüğü söyleyen **Tandır Gelin** ve oğlu kapıyı açarlar. Mahmut Çavuş'u attan indirirler. Yıllar geçen hasret son bulur...

Bunlar benim hafızamda kalabilenler. Aslında bu hadise daha da uzundu. Değerli okuyucularıma saygılarımla...

Takdim | Kerim Bozdağ

Zeynep Boz, değerli hemşerimiz Eyüp Boz'un henüz lise üçüncü sınıfta okuyan kızı. Kendileri ile Uçurum Harman'da tanıştık. Eyüp, "Kerim abi seni benim kızla tanıştırayım. Onlar Birleşmiş Milletler çatısı altında bir kısım faaliyetlerde bulunuyorlar. Böylece kendilerini geliştirip dünya ölçeğinde önemli işler çeviriyorlar." Dedi. Ben tabi bu izahtan ziyadesiyle memnun oldum. Zeynep kızımıza ne yaptıklarını sordum. O bir çırpıda o kadar şey anlattı ki... Birden bire şaşırdım kaldım. Şaşkınlığının iki sebebi vardı. Birincisi böyle bir konudan bu güne kadar bihaber yaşamamıydı. İkincisi, anlattıklarının yarısını ancak kavrayabilmiştim. Serde biraz da sağırılık var ya, arada bir kullandığı cümleler arasına manasını bilmediğim "interme-

diate, advanced" gibi kelimeler sıkıştırıyor, benim anlamam böylece iyice zorlaşıyordu. Tabi bu durumu ona çaktırmamaya çalışıyordum. Kendisi duymasın ama, Her şeyi iyicene anlamış gibi yaptım mecburen. "Bunları yazsana" dedim. Üstelik dergimizde de yayınlayalım. O babasının yanında yazacağına dair söz verdi. Bende böylece dediklerini anlarmış gibi yapma derdinden kurtuldum. Sonra aşağıdaki yazıyı gönderdi. Anlamadığım kadar da varmış dedim kendi kendime. Ama, gönderdiği metni okuyunca, inanır mısınız dondum kaldım. Böylesi başarılarla kendisini adeta dünyaya ispat eden Zeynep Boz kızımızla gurur duydum. Onun açtığı çığırdada birlikte yürümeye davet ettiği gencecik öğrencilerimizin bu bilgilerden istifade ile neler yapabileceklerini hayal ettim. Şimdi ben aradan usulca çekileyim ve sizi MUN ile baş başa bırakayım. Yazıyı sonuna kadar okursanız eminim sizler de benim gibi düşüneceksiniz.

Mun

Zeynep BOZ

zeynepbozzb07@hotmail.com

İnsanlar, bilgiyle büyür ve gelişirler. Bilgi, insanoğlunu bulunduğu konumdan öteye taşıyan en büyük etmendir.

Ateşin, tekerleğin, camın ve daha nicelerinin bulunması, ardından tüm bilgilerin harmanlanıp günümüze gelmesi ile teknoloji/bilgi çağı oluşmuş ve uluslar doğru bilgi arayışında önemli arayışlar içine girmişlerdir..

1945 yılında Birleşmiş Milletler (BM) kurulmuştur. BM'de tartışılan konular dünya barışını, güvenliğini korumak ve uluslararası ekonomik, toplumsal ve kültürel yapılacak çalışmalarını önceden tespit etmek amacını gütmektedir.

Birleşmiş Milletler'de tartışılan bu konuların aynısının öğrenciler tarafından da tartışıldığı, genç beyinlerin uluslararası kamuoyunda çözüm bulunmaya çalışılan sorunları kendi perspektifleri ile değerlendirdiği etkinliğe ise MUN [Model Uni-

ted Nations (Model Birleşmiş Milletler)] diyoruz.

İlk MUN programı 1954 yılında Harvard Üniversitesi tarafından düzenlenen HMUN olmakla beraber, ülkemizde ilk MUN programı 1999 yılında İstanbul'da gerçekleştirildi. İsmi MUNTR olan bu MUN programı bu sene Antalya'da gerçekleştirildi ve gelecek sene 20. Yılına girecek olan, Türkiye'deki en büyük MUN organizasyonudur.

MUN'un ne olduğuna kısaca değinmek gerekirse, belirli bir konferans salonunda, İngilizce olarak Dünya sorunlarının giderilmeye çalışılması diyebiliriz. Başvurduktan sonra genel olarak konferans başlamadan 15 gün önce size temsil edeceğiniz ülke ve konunuz gönderilir. Bir delege olarak siz bu konferans- ta, sanki gerçekten size gönderilen ülkenin delegesiymiş gibi ülkenizi gönderilen konu üzerinde savunarak çözüm önerileri sunarsınız.

Zeynep Boz'un babası Eyüp Boz

Mahallede, okulda, evde ya da arkadaşlarımızın arasındayken siyasetten, dünyadan, politikadan bir mesele açılınca savunmak için çırpınmak, ben olsam şöyle yapardım diyerek bir Dünya lideriymişçesine fikirlerimi ortaya atmak kişisel olarak her zaman beni ben yapan özelliklerimden biriydi. Ancak kaçınılmaz bir şekilde bu tartışma ortamı en sonunda "Sanki Dünya'yı sen kurtaracaksın." Diyerek sonlandırılıp, hevesimi her seferinde kursağımda bırakırdı.

Bu nedenle MUN programları ile tanışmak bir açıdan beni ben yapan ilkelerimi kazanmaya neden oldu. Savunduğum görüş hakkında tartışmak, bir Dünya lideriymişçesine ülkemi ve politikamı savunmak benim kişisel gelişimime çok şey kazandırdı.

İlk olarak MUN programları insanların kendine olan güvenini geliştirmesi için birebir. Topluluk önünde, hele ki anadilin olmayan bir dilde, bir politikacı edasıyla konuşmak insanın kendine olan güvenini, topluluk önünde konuşma yapma yetisini ve yabancı dilini en çok geliştiren olaylardan biridir.

Şuana kadar Almanya, İspanya, Katar, Hollanda, Meksika, Amerika Birleşik Devletleri ve Fransa delegeliği yaptım ve kesinlikle söyleyebileceğim en önemli şey, her insanın en azından hayatında bir kere olsun MUN'e katılması gerektiğidir.

MUN konusunda biraz daha ayrıntıya gitmek gerekirse, üç ayrı formata bölündüklerini söyleyebiliriz. İlk olarak anlattığım GA [General Assembly (Genel Kurul)] komiteleri, bir ülkenin delegesi olarak belirli komitelerde ülkeni savunduğun çeşitlerdir. Komitelerine örnek olarak UNHRC (Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Konseyi), UNODC (Birleşmiş Milletler Uyuşturucu ve Suç Ofisi), WHO (Dünya Sağlık Örgütü), UNICEF (Birleşmiş Milletler Çocuklara Yardım Fonu), UNESCO (Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim ve Kültür Örgütü), WTO (Dünya Ticaret Örgütü), UNHCR (Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği), DISEC (Silahsızlanma ve Uluslararası Güvenlik Komitesi), UNWOMEN (Kadın Hakları Komitesi), SPECPOL (Özel Siyasi ve Sömürgecilik Komitesi), ECOFIN (Ekonomik ve Finansal Komite), SOCHUM(Sosyal, Kültürel ve İnsani Komite) komitelerini örnek verebiliriz.

Ben şuana kadar iki kere Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Konseyi, bir kere Birleşmiş Milletler Uyuşturucu ve Suç Ofisi, bir kere Silahsızlanma ve Uluslararası Güvenlik Komitesi ve son olarak bir kere Özel Siyasi ve Sömürgecilik Komitesi delegesi oldum.

Delegesi olduğum bu komitelerden biraz bahsetmem gerekirse, Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Konseyi isminde de anlaşılabilir gibi İnsan Hakları hakkında, başlangıç seviyesinde bir komite. Çocuk

Hakları temalı İnsan Hakları komitesinde Almanya delegesi, İşçi Hakları temalı İnsan Hakları komitesinde ise Hollanda delegesiydim.

Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Konseyi ilk defa MUN'e katılan insanlar için en uygun komite diyebilirim. Konular genellikle daha basit ve kolay çalışılabilecek düzeyde olduğu için ilk defa katılacak olan insanlar genellikle bu komiteyi tercih eder.

Birleşmiş Milletler Uyuşturucu ve Suç Ofisi Dünya çapında uyuşturucu kullanımı azaltmanın ve kesmenin yollarını arayan bir komite ve bu komitede Meksika delegeliği yaptım. Benim en çok zevk aldığım Genel Kurul komitesi delegeliğim tartışmasız bu komitedeydi. Herkesin bildiğini varsaydığım kadarıyla Meksika uyuşturucu kullanımının ve uyuşturucu satan kartellerin sayısının üst düzeyde olduğu bir ülke. Diğer tüm ülkelerin delegeleri tarafından bir sürü suçlanmayla karşı karşıya kalmış olsam da, her ne olursa olsun sonuna kadar bir diplomat gibi ülkemi savunmak benim için özellikle hoştu ve bu konferans sonunda En İyi Delege ödülünü aldım.

Silahsızlanma ve Uluslararası Güvenlik Komitesi'nde ise Katar delegesiydim ve ikinci katıldığım konferans olduğu için çok bir bilgim yoktu. Bu komitede konumuz Siber Güvenlik'ti ve konumuz oldukça eğlenceliydi.

Özel Siyasi ve Sömürgecilik Komitesi'nde ise İspanya delegesiydim, konumuz ise Yabancı Ülkelerin Vatan Topraklarını İşgali Sonucu Alınacak Tedbirler'di. Bu komite benim açımdan katıldığım en streslilerinden biriydi çünkü gerçekten zordu ve ülkemi savunabileceğim belirli bir konu olmadığı için açıkçası sıkıcı geçtiğini düşündüğüm bir komiteydi.

Genel Kurul komiteleri dışında iki komite formatımız daha var; Special Committees (Özel Komiteler) ve JCC [JointCrisis-Cabinet (Kriz Komiteleri)].

Özel Komitelerden biraz bahsetmek gerekirse EU (Avrupa Birliği), UNSC (Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi) ve NATO (Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü)'dan oluşan farklı komiteleri kapsar ve prosedürleri Genel Kurul komitelerinden farklıdır.

Daha önce hiç Özel Komite delegesi olmadığım için kendimden örnek veremeyecek olsam da bu tarz komiteler intermediate (orta zorluk) olarak geçen bir seviyededir. Genel Kurul komitelerine göre daha

zorlardır ve İngilizce açısından daha ağırlardır. Bu nedenle Özel Komiteler'e katılmadan önce Genel Kurul komitelerine çalıştığımızdan daha fazla çalışmamız gerekir.

Son olarak advanced (ileri seviye) olarak geçen üçüncü komite formatımız ise Kriz Kabineleri. Diğer iki formata göre daha ileri düzey bir İngilizce ve bilgi gerektiren bir komite formatı.

Bu formatı Kriz Kabineleri ve Kriz Komiteleri olarak ikiye ayırıyoruz. Kriz Kabineleri daha yaygın ve daha doğru hali olmasına rağmen, Kriz Komiteleri de bulunmakta.

Bu format genellikle tarihteki savaşların, devrimlerin ve önemli olayların tekrarı olarak adlandırılabilir. Bu olaylar tekrar yaşanılır ve tarihi tekrar yazmak amacıyla direktifler göndererek kriz ekibinin göndereceği krizlere göre hamleler yaparız.

Kısaca, bu komitelerin asıl amacı tarihi tekrardan yazmaktır.

Şuana kadar iki kere Kriz Kabinesi'ne katıldım ve bir kere Kriz Komitesi'nde Komite Yöneticisi oldum.

İlk katıldığım Kriz Kabinesi Amerikan İç Savaş'ıydı ve normal formatın dışında olarak gelecek hakkında bir komiteydi. 2025 yılında Amerika Birleşik Devletleri'nde bir iç savaş patlak veriyordu ve bu Kriz Kabinesi Asiler ve Devlet olarak ikiye ayrılıyordu. Ben Asiler tarafında Siber Savaş Komutanıydım ve kesinlikle katılabileceğim en güzel komitelerden biri olduğunu söyleyebilirim.

Her ne kadar savaş sonucunda Asiler olarak Tennessee'ye yolladığımız bomba sonucu oradaki nükleer tesisi patlatmış ve Amerika kıtasındaki her vatandaşı öldürmüş olsak da, yazdığım yüzlerce direktif sonucu En İyi Delege ödülünü kazandım ve bu komite sonunda kesinlikle Kriz Kabineleri'nin bana en uygun MUN formatı olduğunu anladım.

Katıldığım bir diğer Kriz Kabinesi ise Avrupa'da gerçekleşen Yedi Yıl Savaşları hakkındaydı ve kabineler Fransızlar ve İngilizler olarak ikiye ayrılıyordu. Ben Fransız tarafında Kuzey Amerika Savaşı'nın kumandanıydım ve her ne kadar elimizden gelen her şeyi yapsak da, Kuzey Amerika'da İngilizlerin iki milyon askeri bulunurken biz Fransızların yerli halkın yardımıyla bile toplam iki yüz bin askerimiz olduğu için savaşı kaybettik.

Yine de kesinlikle en iyi tecrübelerimden biri olduğunu söyleyebilirim, çünkü katıldığım konferans Türkiye'deki en başarılı ve en üst düzey konferanslardan biri olan, Yeditepe Üniversitesi'nin düzenlediği MUNIST'di ve bana hem akademi, hem tarih bilgisi, hem de genel kültür açısından oldukça şey kazandırdı.

MUN, kişinin kendini her açıdan geliştirebilmesi açısından çok büyük bir fırsat ve benim 21. Yüzyılda doğduğum için mutlu olmamı sağlayan bir organizasyon.

Kişiye resmi bir ortamda nasıl oturup kalkmasını, diplomatların nasıl davrandığını ve üstlerinde ne kadar büyük bir yük olduğunu anlamamızı ve bire bir tecrübe etmemizi sağlayan, topluluk önünde konuşma yapmak için gerekli olan kendimize güveni kazandıran, dilimizi geliştiren, gelecekte üniversite tercihlerimizde bize ek puan kazandıracak bir organizasyon.

Elinizde fırsatınız varken kesinlikle kaçırmamanız gereken, özellikle politikaya ilgi duyuyorsanız daha da teşvik edeceğim, lise ve üniversite hayatım boyunca devam edeceğime emin olduğum bir organizasyon. Yaşıtlarımı, küçüklerimi ve büyüklerimi, hayatlarına yeni tecrübeler kazandıracak ve ufuklarını genişletecek olan bu organizasyonlara katılmaları için teşvik ediyorum.

Herhangi bir konuda danışmak isterseniz zeynepbozzb07@hotmail.com hesabına yollayabileceğiniz mailler sayesinde size yardımcı olabilirim.

Değerli Kurucular Kurulu Üyemiz;

Öncelikle sizi en kalbi duygularımla saygı ve hürmetlerimle selamlıyorum. Sizi Vakfımızın Yönetim Kurulu adına bilgilendirmek ve fikrinizi almak için bu yazıyı kaleme alıyorum. Değerli hemşerim bizleri Çetmililer Vakfı ortak noktasında buluşturan yegâne neden Çetmili oluşumuzdur. 1995 yılında aktivist ve aydın hemşerilerimiz tarafından kurulan vakfımız insana yatırım ve eğitimi öncelikli ilke edinmiştir. Bu vakfı kuran büyüklerimizden aramızda olanları saygıyla selamlıyor, Rabbimden sağlık, sıhhat ve afiyet diliyor, aramızdan ilahi emir gereği ayrılıp gidenleri ise rahmet ve minnet ile anıyorum. Değerli hemşerim çok uzun zamandır kurucular kurulu üyeliğiniz olmasına rağmen istişare toplantılarımıza veya kongrelerimize katılmıyorsunuz. Siz ve sizin gibi diğer üyelerimiz bu toplantılara katılmayınca fikirlerinizi ve projelerinizi, varsa eleştirinizi dile getiremiyorsunuz. Bizler yönetim kurulu olarak toplantılarımızı üye sayımızın salt çoğunluğu olan yarıdan bir fazlasını bulamadığımız için geciktirmek zorunda kalıyoruz ve bu durumdan toplantıya katılan hemşerilerimiz rahatsız oluyorlar. Tabii ki yönetim kurulu olarak hatalarımız ve eksikliklerimiz olabilir ki vardır fakat sizler bu toplantılara katılmaz yapıcı, yol ve yön gösterici eleştiriler yapmazsanız eksikliklerimizi göremez ve tamamlayamayız.

Değerli hemşerim Çetmililer Vakfının her zamankinden daha çok siz kurucular kurulu üyelerimizin katkı ve katılımlarına, bilgi ve birikimlerine, eleştirilerine ve projelerine ihtiyacı olduğu unutulmamalıdır. Sizlerden tüm toplantılarımıza katkı ve katılım göstermenizi istirham ederiz. Eğer ki toplantılarımıza çeşitli nedenlerden dolayı katılmıyor ya da katılmayı düşünmüyorsanız o zaman toplantıların kolaylaştırılması adına kendi isteğinizle, istekli gençleri tavsiye edip onlara fırsat tanıma adına yazılı beyan ile vakıf kurucular kurulu üyeliğinden ayrılabilirsiniz. Tabii ki hiçbir hemşerimizin ayrılmasını istemiyoruz ancak gelin görün ki birçok kurucular kurulu üyemiz bu toplantılara katılmıyor, yıllardır sembolik bir rakam

olan aidatlarını ödemiyor, kendileri ile iletişime geçtiğimizde "Benim haberim yok, kim kaydetmiş beni" diyenler bile olabiliyor. Oysaki günler öncesinden toplantılarımız ilan ediliyor. Birçok kurucular kurulu üyemiz Çetmi'de olmasına rağmen katılım göstermiyor. Bu durumdan toplantılarımıza katılıp bize yapıcı eleştirilerde bulunan, katkı ve katılımlar sağlayan, Çetmililer Vakfını kendine dert edinen kurucular kurulu üyelerimizi ve saygı değer hemşerilerimizi tenzih ediyorum. Sizler bu yazıyı dikkate almayınız sizlerin katkı ve katılımları olmaz ise zaten bu işler başarılamazdı.

Değerli hemşerilerim unutulmamalıdır ki Çetmililer Vakfımız bir köprü görevi görmektedir yardım edenlerden aldıklarını, eğitimdeki geleceğimizin teminatı gençlerimize ulaştırmak için aracılık eden bir insani hayır hareketidir. Bizler tüm hemşerilerimizin bu objektif bakış açısı ve duyarlılığı ile katkı ve katılımında bulunacağına inanıyor, Çetmililer Vakfını bir gün tüm gönüllülere ve insanlara ulaştırmak için her türlü mücadele ve gayreti göstereceğimizi ifade ediyor ve hepinizi saygıyla, hürmetle selamlıyorum.

Not: Vakfımız adına telefon hattı alındı ve bir whatsapp hattı oluşturuldu. Tüm haberleşmelerimiz ve duyurularımız İnşallah buradan yapılacak. Rehberde olmayan tüm hemşerilerimiz mesaj göndererek rehberde kayıt olabilir. Ayrıca duyurusu olan hemşerilerimiz duyurusunu bize ulaştırırsa rehberimizdeki tüm kişilere duyuru iletilecektir.

Çetmililer Vakfı Whatsapp hattı:

0542 798 98 83

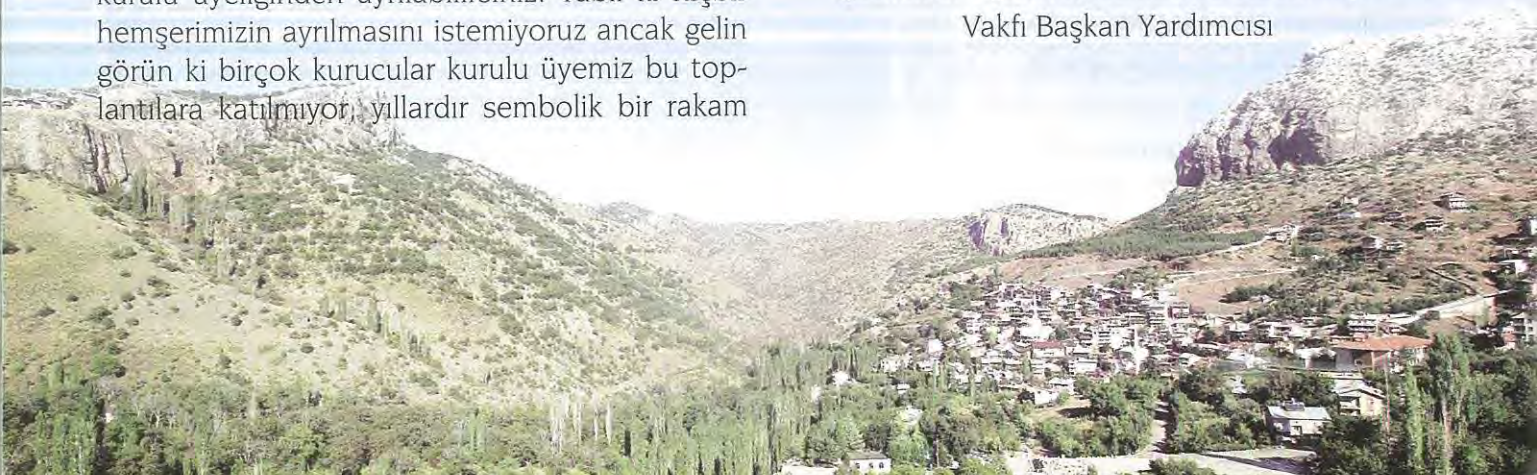
Yunus Emre Mh. Kaplıkaya Sok.

No : 21 Yıldırım / BURSA

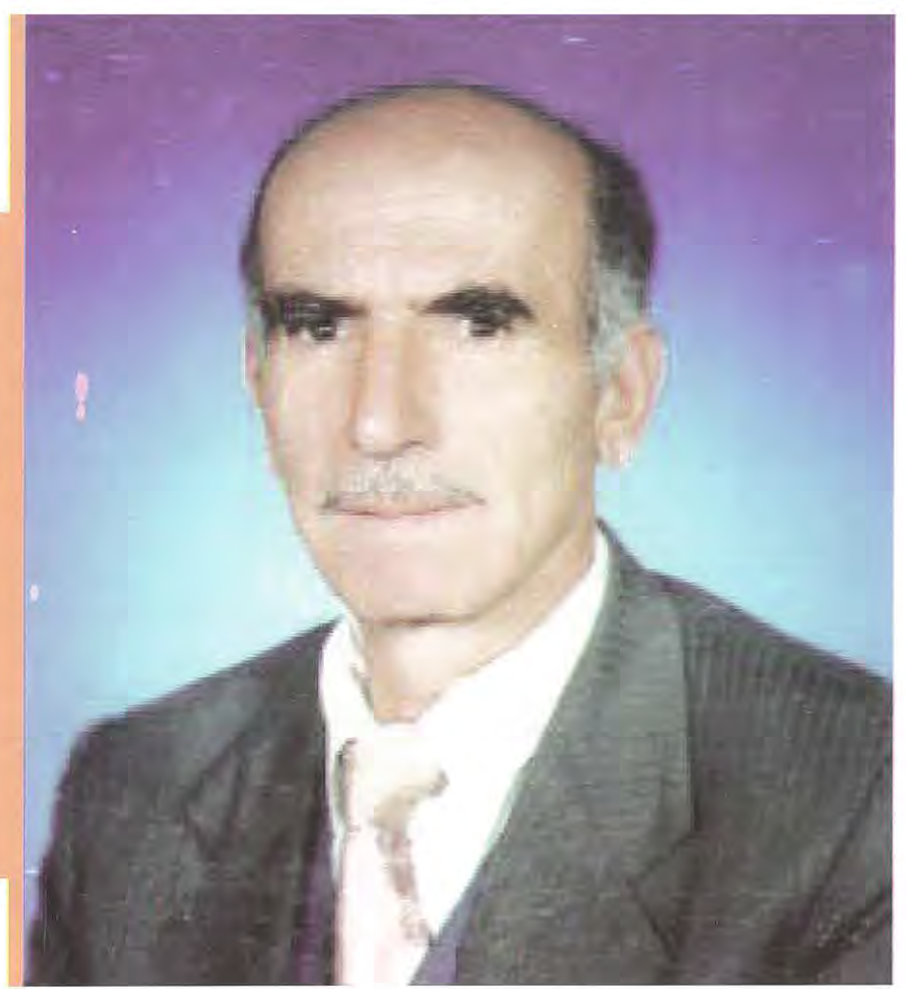
Hüseyin GÖKGÜN

Çetmililer Eğitim Kalkınma ve Yardımlaşma

Vakfı Başkan Yardımcısı

Değerli başkanımız Yusuf Yerlikaya, o zaman belediye kadrosunda yer alan diğer hemşerilerimizin de gayretleri ile yapılması gereken hizmetlerin bir bir üstesinden geldi.

REİS YUSUF YERLİKAYA

Kerim BOZDAĞ

"İnsan bu dünyada bırakmalı bir eser, eser bırakmayanın yerinde yeller eser." Der, büyük veli Hadimi Hazretleri. Özellikle bizim köyde, REİS dendiği zaman ismi akla gelen isim Yusuf Yerlikaya'dır. 1984 seçimleri arifesinde belediye başkanımız olarak göreve başlamıştır. Bugün 34 yaşında olanlar o günlerde dünyaya gelmiştir. Çocukluk dönemini yaşayanlar ise yaşları müsaitse hayal meyal o zamanki Çetmi'yi hatırlayabilir.

O zamanki Çetmi nasıldı? Söyle bir düşünelim. Doğru dürist yol yoktu. Araba ve ulaşım noktasında büyük sıkıntılar çekiliyordu. Taşkent'te işi olanlar, baskılıyı geçtikten sonra Demir-

cinin Deresi denen mevkide geçerse Alata (Balcılar) arabasına binerek gitmek zorundaydılar. Tabi bu arabada yer varsa mümkündü. Değilse Taşkent'e kadar yürümek veya geri dönmek zorunda kalıyorlardı. Şimdi tam merkezde kalan mezarlığın hali yürekler acısıydı. Etrafında duvar namına bir şey yoktu. Geçmiş atalarımızın içinde yattığı mezarlar adeta kendi kaderine terk edilmiş vaziyetteydi. Sağlık ocağı yok, insanlar su ihtiyaçlarını köy arasında bulunan çeşmelerden sağlıyor, köyün arası kışın çamurdan, yazın toz topraktan geçilmezdi. Yayla yolları sadece katır ve eşeklerin gidebileceği şekildeydi. Bu saydıklarımız hemen akla geliverenler.

Köyümüze
kazandırdığı
eserlerle
her zaman
var olmaya
devam edecek.
Kendisine geçmiş
olsun diyor
Allah'tan şifa
diliyoruz.

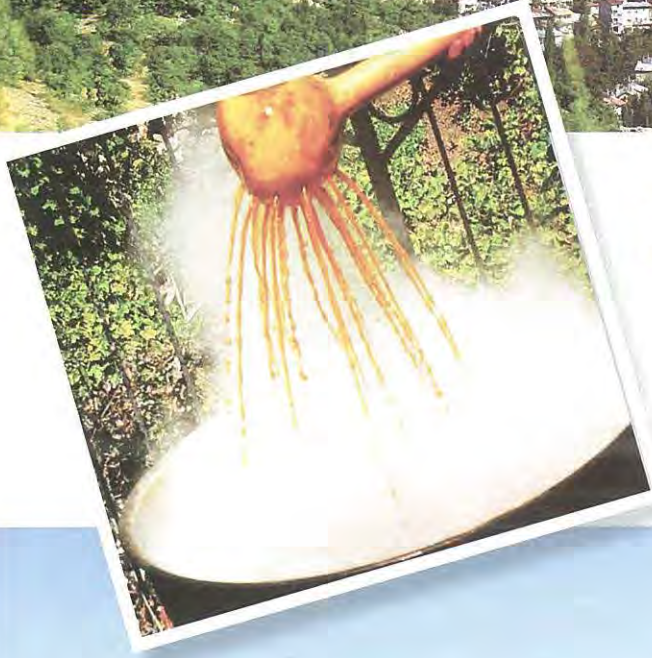
Değerli başkanımız Yusuf Yerlikaya, o zaman belediye kadrosunda yer alan diğer hemşerilerimizin de gayretleri ile yapılması gereken hizmetlerin bir bir üstesinden geldi. Bugün bize basit gelen kimi şeyleri yapmak o zaman için çok zordu. Ulaşım yok, doğru dürüst telefon yok. Dahası, iş bitirmek isteyenler Ankara'nın yolunu tutmak zorundaydılar. Basit bir iş için gidip gelmek günler alır, harcanan emeğin karşılığını alamamak sizi yer bitirirdi...

Allahtan Ankara'da başta Güzel Sanatlar Genel Müdürü **Mehmet Özel** olmak üzere, **Hasan Uysal**, **Abdurahman Önder**, **Nurettin Özel**, **Mehmet Emin Bakdemir** gibi büyüklerimiz vardı. Her geliş gidişlerde onlar evlerinin kapılarını açar, gidilmesi gereken yolları beraber aşındırırlardı. Tabi bu arada Konya'da **İbrahim Tıkır**'ın mü-

hendislik bürosu adeta Ankara – Çetmi hattının kesiştiği hizmet istasyonlarından biriydi.

Neyse, biz kendisinin ismi haline gelen Reis'imizi anlatmaya devam edelim. **Yusuf Yerlikaya**'ya geri dönelim. Esas gayemiz onu anlatmaktı ya hizmetlerine daldık gittik. Bilinen bilinmeyen hizmetleri saymakla bitecek gibi değildir. Çoktur. O, Çetmi'de yetişen ve siyaset noktasında değme politikacılara pabucunu ters giydirecek derecede ilmi siyaset sahibi birisidir. Değilse bunca işlerin altından kalkmak o zamanlarda her yiğidin harcı değildir.

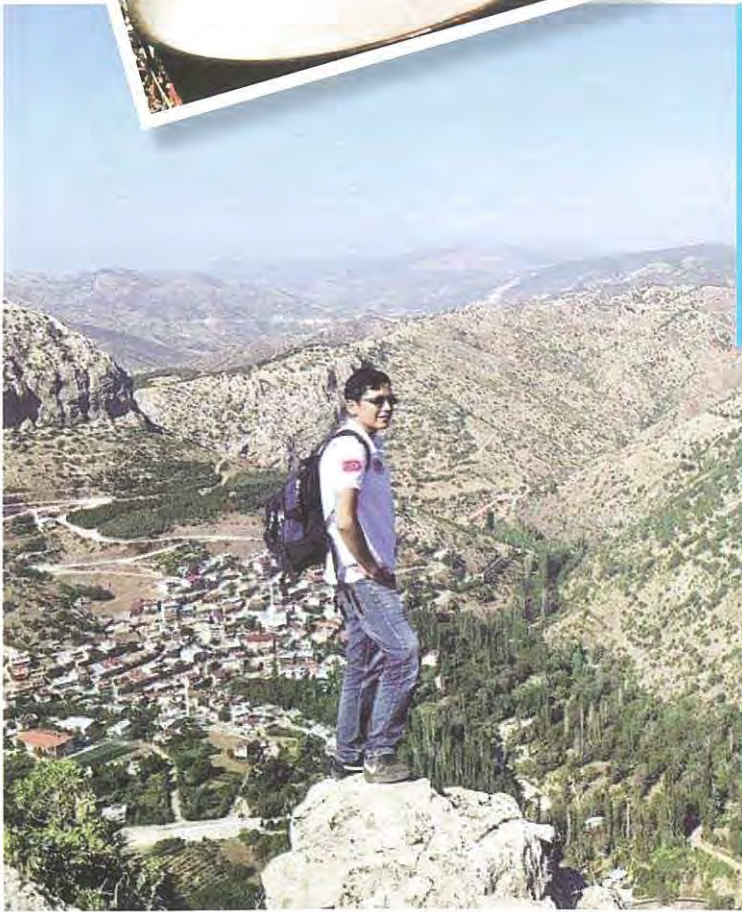
Ziyaretine gittiğimde evlatları ve torunlarını da görme şansım oldu. Başta eşi olmak üzere hepsi etrafında pervane gibi dönüyorlardı. Köyümüze kazandırdığı eserlerle her zaman var olmaya devam edecek. Kendisine geçmiş olsun diyor Allah'tan şifa diliyoruz.

Bizim Köyümüz

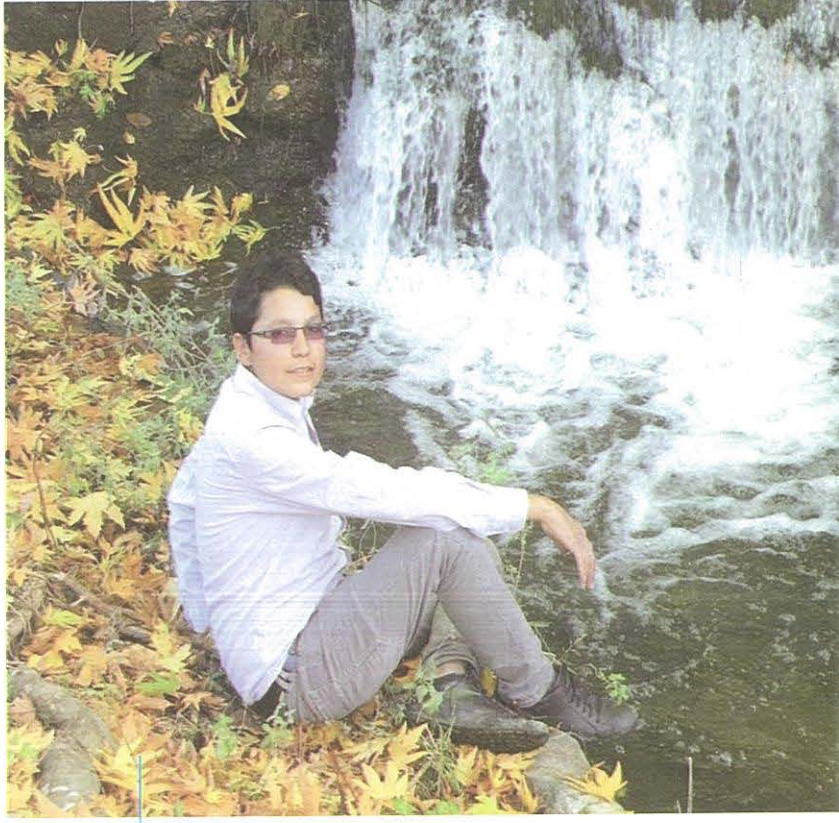
■ Hasan DARCAN

Köyümüz Çetmi bize yeter aynı kaldığı sürece .Varsın merkeze uzak olsun Varsın dört tarafı kapalı çukur içinde bir köy olsun restaurant olmasın alış veriş merkezi olmasın benim için hiç fark etmez çetmi'li olanlar için farketmeyeceğini biliyorum Biz alıştık sessizliğe iyi insanlara kalabalık sıkıntısı ile gelir yabancılarla gelir biz bize yeteriz Boğaz içinde bağımlı saygılı hayırsever bir köy varsa oda Çetmi'dir. Bu yüzden köyümüzün resimleri çekmeyi seviyorum Ve Her zaman söylediğim ve her seferinde tekrar ettiğim kısa sözlerim vardır.. Böyle şirin köy yerinde Ana baba sağ ise kel kötü kullana bileceğin bir motor bile olsa vasitan varsa kullananlar için dabakanda bir dolayımlik tütün Ocak'ta kaynayan bir çaydanlık ve elinde üç beş kuruş ekmek alacak kadar paranda varsa dost diyebildiklerinde yanında olduğu sürecede bu dünyanın çilesi çekilir ve yaşanır...hayat kısa tad almaya bakın iyiki var dediğimiz herkese selam olsun kendinize ve hayat mücadelesine iyi bakın İyi seyirler.....

Çocuklarımızın yüzünden
hiç eksilmesin tebüssüm...

Bu dağlar Karadağlar
Kalbimi nâra dağlar
Götürse yâr eline
Dayanmaz kara dağlar

Ahmet Aka

VEYSİ AKTAN

Mardin'de dünyaya geldiği zaman
Ailesi ona Veysi demiştir
Nufus kaydındaki soyadı Aktan
Öksüz, yetim kalıp çile çekmiştir

Babayı anneyi küçük yaşlarda
Kaybettiği zaman çok üzölmüştü
Abisi Mahmutla arayışlarda
Her zaman birlikte yol yürümüştü

Antalyaya gelir, araştırarak
İş bulur kendine lokantalarda
Sultan çorbacıda çok çalışarak
Yer alır sonunda yukarılarda

Üç yıl çalışmıştır işçi olarak
Sonra işyerine ortak olmuştur
Emin bozdemir'le çok anlaşarak
Aynı işyerinde huzur bulmuştur

Değerli Ortağımız Veysi Aktan

hakkın rahmetine
kavusmuştur. Müessesemiz
çalışanları ile birlikte
kendisine Allah'tan
rahmet, ailesi ve
yakınlarına başsağlığı
diliyoruz.

Bekir
Bozdemir

Ortaklıkta bir yıl yeni bitmişti
Bir akşam birlikte sabahladılar
Sabah saat dörtte eve gitmişti
Neler olduğunu anlamadılar

Kalbi sıkışmıştır aracındayken
Vakit kaybetmeden geriye gelir
Doktorlar bir çare aramaktayken
Kriz geçirmiştir canını verir

Azimli, kararlı, dürüst biridir
İnsan görüldüğü gibi sanılır
Beden toprak olur adı diridir
İyi olduğundan iyi anılır

Evliydi, bir oğlu bir kızı vardı
Onların gönlünü yaralamıştır
Gece gündüz demez emek harcardı
Lara Sultan Çorba garip kalmıştır

Emin Bozdemirin anılarında
Yaşadığı süre hep kalacaktır
Çetminin sesinin sayfalarında
Veysi Aktan adı yaşayacaktır

Fener Mahallesi Tekelioğlu Caddesi Muratpaşa Belediyesi Yanı - ANTALYA

Güneş Mah. Necip Fazıl Kısakürek Cad. Demir Ap. No: 13/1 Kepez / ANTALYA

Tel&fax: (0242) 339 62 83

GSM: (0507) 281 68 81 – (0537) 366 30 91

KONYALI AHMET PATİ PET SHOP

SALI VE CUMA
GÜNLERİ
GÜVERCİN
İHALESİ VARDIR

BİLİMUM SÜS
GÜVERCİNİ
TEMİN EDİLİR

HER TÜRLÜ KEDİ, KÖPEK, KUŞ
& KUŞ KAFESLERİ, AKSESUAR VE
YEM ÇEŞİTLERİ BULUNUR

GSM: 0532 423 98 85 - 0532 050 93 85
DÜDENBAŞI MAH. GÜNEŞ CAD. NO: 36/7 KEPEZ / ANTALYA